

GM
M285.51
S838DU
v.80
1980

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Augustus 1980
80ste jaargang
Nummer 8

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Dirk van Boxel, Ringkantoor, postbus 84084, 2508 AB Den Haag.

Inhoudsopgave

De leiding van de heilige Geest. <i>Marion G. Romney</i>	1
Ik heb een vraag.	7
Reis naar gerechtigheid. <i>A. Lynn Scoresby</i>	9
Rei Hamon. <i>Richard G. Oman</i>	16
Mike en Curt geven het niet op. <i>Debra Spang Hadfield</i>	22
Ik kon de raad niet vergeten. <i>Tohru Hotta</i>	28
De enige ware schat. <i>F. Enzo Busche</i>	30
Een bezoek aan Antonio. <i>Colin Douglas</i>	34
De schoenen van een winnaar. <i>Robert L. Backman</i>	36

Kinderster

De tijd van de bomen. <i>Hazel M. Thomson</i>	1
Rijk in God. <i>Marion G. Romney</i>	4
Jantje vindt nieuwe vrienden. <i>E. M. Castle</i>	6
Voor de grap.	8

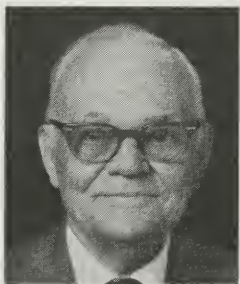
Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1980 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

De leiding van de heilige Geest

Door president Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Als inleiding tot het onderwerp dat ik voor vandaag gekozen heb, „De leiding van de heilige Geest,” citeer ik een verklaring die Kurt Waldheim, secretaris-generaal van de Verenigde Naties, enige tijd geleden aflegde:

„Ik wil mijn grote zorg over de toestand die thans in de wereld heerst niet verbergen,” zei hij, „een zorg die naar ik weet door verantwoordelijke mensen overal wordt gedeeld. Er is een bijna universeel gevoel van bezorgdheid over wat de onstuimige ontwikkelingen van deze tijd ons zullen brengen, een gevoel van diepe vrees om verschijnselen die wij niet ten volle begrijpen en niet kunnen beheersen. In alle speculaties — de meeste deprimerend — over wat er in de toekomst kan gebeuren, klinkt herhaaldelijk een toon van hulpeloosheid en fata-

lisme door, die ik zeer verontrustend vind. Dit is geen nieuw verschijnsel. Verschrikkelijke profetieën zijn dikwijls de symptomen geweest van perioden van overgang en veranderingen in de maatschappij. Wat nieuw is, is de omvang en de schaal van de problemen die deze bezorgdheid veroorzaken. . .

Heden ten dage is de beschaving die met zulk een uitdaging wordt geconfronteerd niet slechts een klein onderdeel van de mensheid — maar de gehele mensheid.” (Toespraak tot de algemene vergadering van de Verenigde Naties, 30 augustus 1974.)

Ik neem zonder hierover uit te breiden aan, dat wij het er allen mee eens zijn, dat wij in een tijd van verwarring en verbijstering leven. Naarmate de toestanden slechter worden, wordt het met de dag

duidelijker dat wij een gedragslijn volgen die alleen maar tot een ramp kan leiden. Ik ben ervan overtuigd dat niets — behalve de leiding van de heilige Geest — ons er veilig doorheen kan brengen. Ik vestig uw aandacht niet op onze onplezierige situatie om u te ontmoedigen, maar om u de hachelijke positie van de wereld waarin wij leven duidelijk in te doen zien.

Persoonlijk ben ik niet ontmoedigd. Ik maak mij zorgen, maar ik leef niet in vrees. Er wordt verteld dat wijlen president J. Golden Kimball eens een ringconferentie bijwoonde waarop de persoon die voor hem sprak bijna zijn hele spreektijd wijdde aan een bijtende oproep tot bekering. Toen broeder J. Golden Kimball de kathedr beklom zei hij slechts: „Wel, broeders en zusters, ik neem aan dat het beste wat wij nu kunnen doen is naar huis gaan en zelfmoord plegen.”

Hoe ernstig onze tijd ook is, ik zou u toch de door broeder Golden Kimball aanbevolen raad niet aanprijzen, omdat ik een onwankelbaar vertrouwen heb dat als wij acht slaan op de heilige Geest en diens leiding volgen, de Heer ons zal bewaren en ons er veilig doorheen zal brengen.

Dat wij thans aan de rand van de afgrond staan is voor Hem geen verassing. Hij heeft het onheil zien aankomen en een middel verschaft om eraan te ontkomen. Op 1 november 1831 zei Hij: „Omdat Ik, de Here, wist welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr, en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden;

En Ik gaf eveneens geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld moesten bekendmaken.” (LV 1 : 7, 8.) Deze verklaring leidde Hij in door de reden van het komende onheil uit te leggen:

„Zij (de inwoners der aarde) zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die verouderd en . . . zal vergaan.” (LV 1 : 16.)

Welnu het middel dat de mens gegeven is en dat de Heer aan Joseph Smith en „anderen” geboden had aan de wereld te verkondigen, was de leiding van de Geest. In de geboden leert de Heer duidelijk en met nadruk dat zulk een leiding een werkelijkheid is en tot ieders beschikking staat en dat zij als zij gevolgd wordt tot de oplossing van al onze problemen, persoonlijke, nationale en internationale zal leiden. Dat deze leiding een geboorterecht is van iedere ziel wordt duidelijk gemaakt in de volgende verklaringen in afdeling 84 van de Leer en Verbonden:

„En de Geest,” zegt de Heer, „geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert. En een ieder, die naar de stem des Geestes luistert, komt tot God, ja, tot de Vader.

En de Vader onderwijst hem aangaande *het verbond* (het evangelie van Jezus Christus) dat Hij heeft hernieuwd en op u heeft bevestigd, en dat om uwentwille op u is bevestigd, en niet alleen ter wille van u, doch van de ganse wereld.” (LV 84 : 46-48.)

Deze geweldige waarheid, dat iedere ziel door de Geest van Christus verlicht wordt en begiftigd is met de mogelijkheid zijn leiding te ontvangen, is volkomen begrijpelijk als wij bedenken dat stervelingen door overerving geesten zijn. Zij zijn naar de geest kinderen van God. Het is daarom vanzelfsprekend dat iedere menselijke ziel van zijn vroegere geestelijk bestaan de mogelijkheid

„De heilige Geest brengt vrede aan allen die hem volgen. . . Hij brengt een rechtvaardig mens vrede, al staat hij alleen in een wereld vol goddeloosheid.”

heeft overgehouden om instinctief te reageren op de influisteringen van de Geest.

De waarheid dat „een ieder, die naar de stem des Geestes luistert, — tot God (komt)” wordt dikwijls herhaald in de Schriften. In afdeling 93 van de Leer en Verbonden, staat het als volgt:

„Aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn gebo-

den onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben.

En dat Ik het ware Licht ben, Dat ieder mens verlicht, die in de wereld komt.” (LV 93 : 1, 2.)

Aan de andere kant worden degenen, die de leiding van de Geest verwerpen en opstandig aan de verleidingen van de boze toegeven, zinnelijk en duivels en gaan de tegenovergestelde kant op. Lehi drukte dit zo uit:

„Daarom zijn de mensen vrij naar het

vlees, en wordt hun alles gegeven, wat voor de mens heilzaam is. En zij zijn vrij te kiezen, vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen, of gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels; want hij tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is.” (2 Nephi 2 : 27.)

Men kan niet genoeg de nadruk leggen op de belangrijkheid van de Geest te verkrijgen en te volgen, want het is datgene wat de rechtvaardigen van de goddelozen scheidt.

„Want een ieder, die niet tot Mij komt, is in de slavernij der zonde. En hierdoor kunt gij de rechtvaardigen van de goddelozen onderscheiden, en weten dat de ganse wereld zelfs nu onder zonde en in duisternis zucht.” (LV 84 : 51, 53.)

Deze leer wordt telkens weer herhaald in de Schriften. In afdeling 93 van de Leer en Verbonden staat bijvoorbeeld:

„En een ieder, wiens geest het licht niet ontvangt, is onder het oordeel.” (LV 93 : 32.)

Deze teksten maken heel duidelijk dat de geestelijke leiding die ieder mens krijgt geheel afhankelijk van de mens zelf is. Een ieder wordt verlicht door de Geest als hij in de wereld komt, krijgt zijn vrije wil, en is verantwoordelijk voor de wijze waarop hij deze vrije wil gebruikt.

Er schijnt geen middenweg te zijn. Als de mens de leiding van de heilige Geest verwerpt, wordt hij overgelaten aan zijn eigen wijsheid en de influisteringen van de boze geesten. Zoals Jezus de Nephieten onderwees, zullen zij dan „voor een korte tijd vreugde in hun werken hebben, maar straks komt het einde, en worden zij neergehouden en in het vuur geworpen, waaruit geen terugkeer is.” (3 Nephi 27 : 11.) De geschiedenis, de Schriften en dagelijkse ervaringen bevestigen deze waarheid. De ongeïnspireerde wijsheid van de mensheid zal onze problemen nooit oplossen.

De tijd is kort; een wereldramp kan slechts vermeden worden als genoeg mensen ertoe gebracht kunnen worden zich te vernederen en de leiding van de heilige Geest te zoeken. De openbaringen van de Heer over wat er zal plaatsvinden als dit niet gebeurt zijn duidelijk. De Heer zegt onder meer dat „een verwoestende plaag onder de inwoners der aarde (zal) voortgaan en zal, indien zij zich niet bekeren, van tijd tot tijd worden uitgestort, totdat de aarde ledig zal zijn en de inwoners er van door de glans van Mijn komst volslagen zullen zijn verdelgd.” (LV 5 : 19.)

Of de wereld gebruik wil maken van het middel om aan het onheil te ontsnappen of niet, mag echter niet maatgevend zijn voor wat wij doen. Wij moeten alles doen wat in ons vermogen ligt om de mensen bekend te maken met de openbaringen betreffende de middelen om aan het onheil te ontsnappen en ze met alle macht smeken ze te aanvaarden. Maar wat ons betreft, wij moeten het standpunt van Jozua innemen toen hij tot Israël zei:

„Kiest dan heden, wie gij dienen zult; . . . maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!” (Jozua 24 : 15.)

De heilige Geest brengt vrede tot allen die Hem volgen. Zo zeker als het blijvende vrede brengt aan een heel volk, zoals aan het volk van Enoch en de Nephieten gedurende hun „gouden tijdperk”, zo zal het ook vrede brengen aan een rechtvaardig mens hoewel hij alleen staat in een wereld vol goddeloosheid.

Mormon, die een opstandig, verhard, goddeloos volk leidde waarmee de Geest des Heren had opgehouden te twisten, schreef aan zijn zoon Moroni:

„En nu, mijn geliefde zoon, laten wij ondanks hun verstoktheid ijverig werken; want als wij met werken zouden ophouden, zouden wij onder het oordeel worden gebracht; want wij hebben een

werk te volbrengen, terwijl wij in dit stoffelijk omhulsel zijn, opdat wij de vijand van alle rechtvaardigheid mogen overwinnen, en onze ziel in het koninkrijk van God rust geven.” (Moroni 9 : 6.) De profeet Joseph Smith kon op weg naar Carthage zeggen: „Weest niet bevreesd broeders, want zij (een compagnie van de bereiden militie) kunnen niet meer doen dan de vijanden van de waarheid deden met de vroegere heiligen, zij kunnen slechts het lichaam doden.” Even later zei hij: „Ik ga als een lam ter slachting; doch ik ben zo kalm als een zomermorgen; mijn geweten is vrij van schuld jegens God en alle mensen.” (LV 135 : 4.)

Het is niet mogelijk een natie of een mens die de leiding van de heilige Geest volgt te ontmoedigen of te verslaan. Zij die de leiding van de Geest volgen ontdekken de betekenis van de woorden van de Heiland:

„Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.” (Johannes 14 : 27.)

In afdeling 9 van de Leer en Verbonden staat hoe men er zeker van kan zijn dat men de leiding van de Geest heeft. Ik raad u aan dit voortdurend in praktijk te brengen.

„Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen;” zei de Heer tot Oliver Cowdery, met betrekking tot zijn vertalen van de gouden platen, „dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.” (LV 9 : 8.)

Vergeet niet „dat de Geest licht (geeft) aan een ieder, die in de wereld komt.” (LV 84 : 46.) Ieder mens wordt geboren met het licht van Christus in zijn ziel, en het is slechts wanneer hij besluit dat licht te verwerpen, dat hem in de wereld kan leiden, dat hij zinnelijk en duivels wordt.

Alle Schriften zijn het hierover eens. Ik wil u er niet alleen op wijzen dat „de Geest . . . licht (geeft) aan een ieder, die in de wereld komt,” maar ook dat „de Geest een ieder die naar de stem des Geestes Luistert, (verlicht) gedurende zijn aardse bestaan,” en dat, „een ieder, die naar de stem des Geestes luistert, tot God, ja, tot de Vader, komt.” (LV 84 : 46, 47.)

Marion G. Romney

Als u de leiding van de Geest wilt krijgen en behouden, kunt u dit bereiken door u aan de volgende, eenvoudige, uit vier punten bestaande stelregel te houden: Ten eerste, bidt. Bidt vlijtig. Bidt met elkander. Bidt in het openbaar op de juiste plaatsen, maar vergeet nooit de raadgeving van de Heiland:

„Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer, sluit uw deur en bid tot uw Vader in het verborgene; en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden.” (Matteüs 6 : 6.)

Leert tot de Heer te spreken: roept zijn naam aan in groot geloof en vertrouwen.

Ten tweede, bestudeert en leert het evangelie. Ten derde, leeft rechtvaardig; bekeert u van uw zonden door ze te belijden en ze te verzaken. En leeft dan volgens de leeringen van het evangelie.

Ten vierde, weest actief in de kerk. Als u deze dingen doet zult u de leiding van de heilige Geest krijgen en u zult in deze wereld stand kunnen houden, ongeacht wat anderen zeggen of doen.

Tot slot wil ik citeren uit de openbaring waaruit wij ons onderwerp „de leiding van de heilige Geest” hebben genomen. Het eerste gedeelte van deze openbaring is een dringend pleidooi van de Heer aan zijn volk om tot Hem te komen terwijl daar nog tijd voor is. Een groot gedeelte van de rest van de openbaring is een herhaling van wat de Heer tot zijn discipelen zei over de tekenen die aan zijn komst in heerlijkheid op de wolken des hemels vooraf zullen gaan. In deze openbaring herhaalt Hij ze aan de profeet Joseph Smith.

Als een van de tekenen „zal er onder hen, die in duisternis verkeren, een licht te voorschijn komen, en het zal de volheid van Mijn evangelie zijn;

Maar zij ontvangen het niet, want zij begrijpen het licht niet en wenden hun hart van Mij af wegens de voorschriften van mensen.” (LV 45 : 28, 29.)

Er zullen oorlogen zijn, „en geruchten van oorlogen, en de ganse aarde zal in beroering zijn.” Ten gevolge van „een overweldigende plaag, . . . een verwoestende ziekte . . . zullen er mensen hun stem verheffen en God vloeken en sterven.

En er zullen eveneens aardbevingen op verschillende plaatsen zijn, en vele verwoestingen; toch zullen de mensen hun hart tegen Mij verstokken, en zij zullen het zwaard tegen elkander opnemen en elkander doden.

En het zal geschieden dat hij, die Mij vreest, zal uitzien naar de komst van de

grote dag des Heren, ja, naar de tekenen der komst van de Zoon des Mensen.

En ziet, Ik zal komen; en zij zullen Mij, bekleed met macht en grote heerlijkheid in de wolken des hemels zien, met alle heilige engelen; en hij, die niet naar Mij uitziet, zal worden afgesneden.

Dan zal de arm des Heren op de natiën nederkomen.

En rampspoed zal de spotter overstelpen, en de versmader zal worden verteerd; en zij, die naar ongerechtigheid hebben gestreefd, zullen worden nedergehouden en in het vuur geworpen.

En te dien dage, wanneer Ik in Mijn heerlijkheid zal komen, zal de gelijkenis worden vervuld, die Ik van de tien maagden heb gegeven.”

En dan komt de proef:

„Want zij, die verstandig zijn, en de waarheid hebben ontvangen, *en de Heilige Geest tot gids hebben genomen en niet zijn misleid* — voorwaar zeg Ik u: Zij zullen niet worden nedergehouden en in het vuur geworpen, maar de dag doorstaan.

En de aarde zal hun tot een erfenis worden gegeven; en zij zullen zich vermenigvuldigen en sterk worden, en hun kinderen zullen zonder zonde opgroeien tot zaligheid.

Want de Here zal in hun midden zijn, en Zijn heerlijkheid zal op hen zijn, en Hij zal hun Koning en Wetgever zijn.” (LV 45 : 26, 31-33, 39, 44, 47, 50, 56-59; cursivering toegevoegd.)

U ziet het, ernstig te zijn in wat wij doen is niet genoeg. Wij moeten de heilige Geest als onze gids nemen en niet worden misleid.

God zegene ons, mijn broeders en zusters, dat wij zo verstandig mogen zijn om de heilige Geest als onze gids te nemen en zodoende het doel bereiken en de beloning ontvangen waarvoor dit leven ons gegeven werd, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ik heb een vraag

Vragen van algemeen evangeliebelang worden beantwoord als een leidraad, maar mogen niet beschouwd worden als officiële verklaringen t.a.v. het kerkelijk beleid.

Eric Stephan
Huisonderwijzer en zondagsschoolleerkracht, elfde wijk Edgemont, ring Edgemont Provo Utah.

Wat is de verantwoordelijkheid van het gezin ten opzichte van het huisonderwijs?

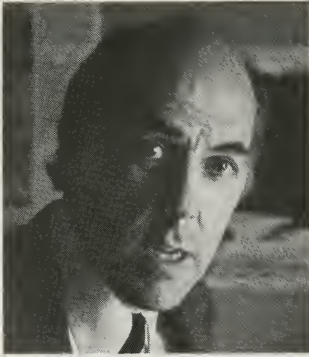
Dit is een heel goede vraag! Soms denken wij aan het huisonderwijs als de verantwoordelijkheid van de huisonderwijzer. Misschien denken wij dat de enige verantwoordelijkheid van het gezin is enkele minuten gezellig te babbelen met deze twee bezoekers en dan zonder commentaar hun boodschap aan te horen.

In werkelijkheid behoort de vader gebruik te maken van de diensten van de huisonderwijzer en hem de gelegenheid te geven hem bij te staan in zijn taak om zijn gezin tot volmaaktheid te leiden. De huisonderwijzer heeft dus de verantwoordelijkheid om aanwijzin-

gen van de vader, of als er geen vader in het gezin is, van het hoofd van het gezin te vragen; maar het gezin heeft ook de verantwoordelijkheid om de huisonderwijzers aanwijzingen te geven zodat zij hun bezoeken doeltreffend kunnen maken.

Het hoofd van het gezin kan de huisonderwijzer helpen de boodschap uit te kiezen door hem op de hoogte te stellen van de dagelijkse behoeften van het gezin. Hij kan de huisonderwijzer aanmoedigen over het gezin te waken en het te versterken. Als het hoofd van het gezin een inactieve vader is, kan de moeder de beginselen van het evangelie toepassen door de behoeften van het gezin met haar man te bespreken en alle gezinsactiviteiten met hem te plannen en zijn toestemming ervoor te vragen en door de huisonderwijzer aan te moedigen eerst naar de vader te gaan voor aanwijzingen.

De gelukkigste huisonderwijzers die ik ken zijn zij, die werkelijk aan de behoeften van het gezin voldoen. Ik ken een vader die zijn huisonderwijzers een lijst gaf van de doelen van elk gezinslid voor de komende zes maanden en ze vroeg ieder kind en ouder te helpen voldoende motivatie en begrip te krijgen om die doelen te bereiken. Deze vader hielp de huisonderwijzers zijn gezin te bewaken. Daar de huisonderwijzers de eerste zijn die behulpzaam dienen te zijn bij problemen, is het de plicht van de vader of van het gezinshoofd om ze in vertrouwen te nemen en hun hulp in te roepen. □

Dr. Clifford J. Stratton
Conrector in anatomie, School voor medische wetenschappen van de universiteit van Nevada; hogeraadslid van de ring Reno, Nevada North.

Ik weet dat thee en koffie stoffen bevatten die slecht voor ons zijn, maar wat doen deze stoffen precies?

De gevolgen van het drinken van thee en koffie worden veroorzaakt door de cafeïne en de theofylline die zij bevatten; twee alkaloiden, of natuurlijke verbindingen, die in planten over de gehele wereld voorkomen. Gezamenlijk worden ze de „xanthines” genoemd, omdat zij chemisch gezien zo nauw verbonden zijn en omdat zij bijna dezelfde invloed hebben op het lichaam. Aspirine en vele andere veel voorkomende medicijnen bevatten ook xanthineverbindingen.¹ Hoewel xanthines nuttig kunnen zijn als zij als medicijnen gebruikt worden, zijn zij schadelijk als dat in het wilde weg gebeurt. De xanthines stimuleren de hersenen en de ruggemerg, verhogen de hartslag, trekken de bloedvaten die de hersenen voeden samen (dat is de reden waarom extra sterke pijntableten zo drastisch helpen bij hoofdpijn), verlichten ademhalingsmoeilijkheden door bepaalde spieren te ontspannen,

versterken de samentrekkingen van arm- en beenspieren, verhogen de productie van urine, verhogen de hoeveelheid zuren die in de maag afgescheiden worden, en verhogen de stofwisseling in het algemeen.² Het spreekt vanzelf dat in de geneeskunde dikwijls gebruik gemaakt wordt van zorgvuldig gedoseerde hoeveelheden van deze stoffen; het spreekt evenzeer vanzelf dat misbruik van deze stoffen ernstige gevolgen kan hebben.

Sommige mensen denken misschien dat het het looizuur in de thee en de koffie is dat de reden is dat wij het gebruik van deze dranken moeten vermijden. Ook looizuur kan nuttig zijn in de geneeskunde omdat het de weefsels doet samentrekken en het bloeden kan doen verminderen en ook voor de behandeling van diarree. Maar looizuren zijn geen xanthines.

Een overdosis aan xanthines kan vele schadelijke gevolgen hebben, waaronder diarree, duizeligheid, benauwdheid, bevingen, veelvuldig urineren en slapeloosheid. Het plotseling onthouden van xanthines kan zware hoofdpijnen veroorzaken. Sommige onderzoekers melden dat toediening van tussen de 50 en 200 mg cafeïne al merkbare gevolgen heeft.

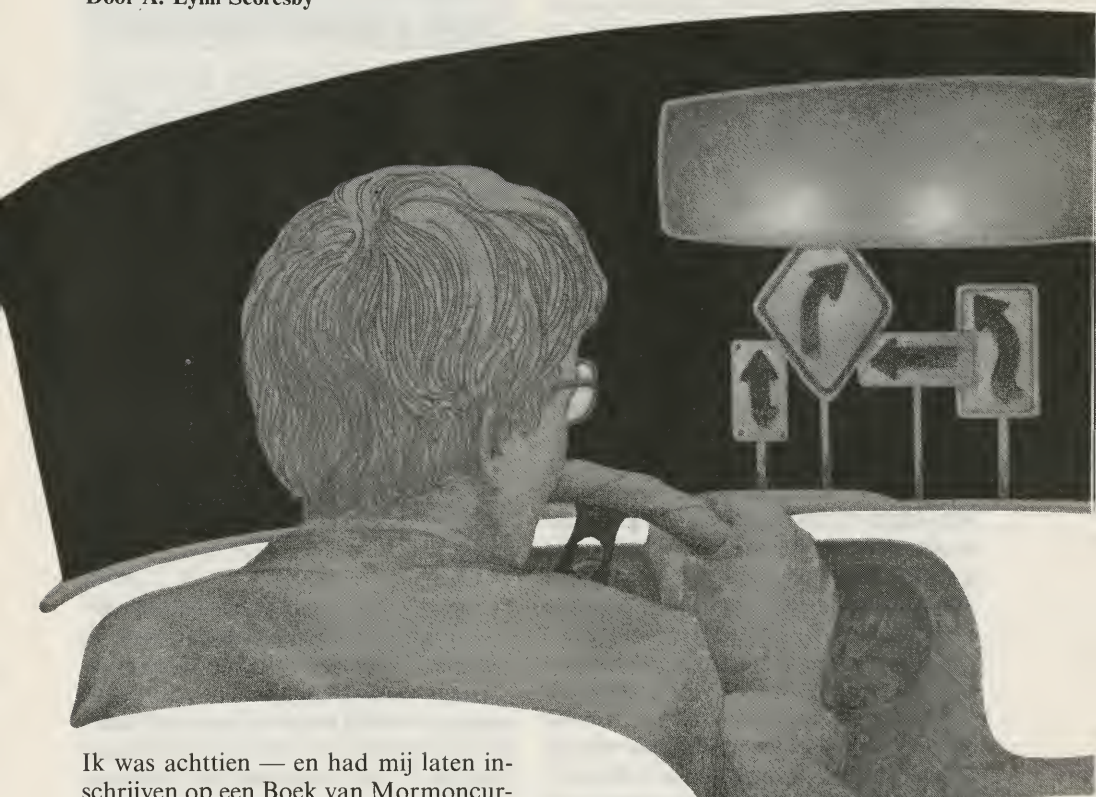
1. Twee belangrijke farmacologische boeken noemen doses boven de 250 mg groot. 2. Een kop koffie van 168 gram bevat tussen de 100 en de 150 mg en een kop thee van dezelfde maat 65-75 mg.¹ □

1) J. F. Greden, „Anxiety or Caffeinism: A Diagnostic Dilemma,” *American Journal of Psychology* 131 (1974): blz. 1089-1092.

2) J. C. Ritchie, „Central Nervous System Stimulants, the Xanthines,” in *The Pharmacological Basis of Therapeutics*, blz. 367, 368; E. B. Truitt, „The Xanthines,” in *Drill's Pharmacology in Medicine*, blz. 533-556.

Reis naar gerechtigheid

Door A. Lynn Scoresby

Ik was achttien — en had mij laten inschrijven op een Boek van Mormon cursus aan de Brigham Young Universiteit — toen ik mij realiseerde dat ik niet wist of het evangelie waar was. Dit was voor mij een schok daar ik een hele reeks „honderd - procent - onderscheidingen” had verzameld, altijd erg actief in allerlei soorten kerkelijke activiteiten was geweest en altijd had aangenomen dat de kerk waar was. Maar aannemen is nog niet weten.

Gehoorzaam en gelovig paste ik de raadgevingen in Alma 32 en Moroni 10 : 4, 5 toe en ik ontving van God de bevestiging waar ik om gevraagd had.

Mijn doel hiermede is enkel mijn ervaringen en gedachten bij mijn streven het evangelie te leven tot uitdrukking te brengen. Een ieders geestelijke ontwikkeling is natuurlijk een zeer persoonlijk iets. Geen ander zal precies dezelfde ervaringen of gevoelens hebben als ik. Maar het komt mij voor dat zekere beginselen of begrippen universeel zijn en dat mijn ervaringen sommige anderen misschien kunnen helpen.

Eerste fase: De vraag

De getuigenis die ik van de Heer had gekregen door de heilige Geest was genoeg om mij naar gerechtigheid te doen verlangen. Ik had de juiste vraag gesteld — wat is gerechtigheid? — maar ik begon wel mijn streven naar gerechtigheid met enkele verkeerde, vooropgezette meningen. Ik had niet begrepen wat de getuigenis die ik ontvangen had allemaal inhield, en vooral niet dat deze getuigenis een krachtig bewijs was van het bestaan van een persoonlijke God die om mij gaf. Dit eenvoudige maar belangrijke feit was mij op de een of andere manier ontgaan. Ik zag het gebed nog altijd als een middel om zegeningen te ontvangen, niet als een middel om gemeenschap te hebben met God. Ik heb sindsdien geleerd dat bidden om contact te hebben met Gods Geest een veel beter doel is dan bidden om zegeningen te ontvangen — dat het contact is dat in ons werkt om ons beter te maken, niet de zegen.

Fase twee: Bestaat gerechtigheid uitsluitend uit het vervullen van onze kerkelijke plichten?

Ik dacht dat gerechtigheid niet meer en niet minder was dan alles te doen wat de kerkleiders mij vroegen. Ik dacht dat gerechtigheid een soort systeem was, een reglement. Dat werd dus mijn doel en ik begon eraan te werken. Ik ging op zending, trouwde in de tempel, werd bijna onmiddellijk daarna geordend tot hogepriester en geroepen als raadgever in een bisschop, en vervolgens vervulde ik tal van andere roepingingen. Ik trachtte regelmatig naar de tempel te gaan, te studeren en genealogie te doen, gezinsavonden te houden, tiende en offeranden te betalen, bijdragen te geven aan het wijkbudget en het bouwfonds, en in het kort alles te doen wat de bisschop ook maar vroeg.

Ik kan niet ontkennen dat de beloningen voor deze activiteiten groot waren. Maar ik kan ook niet zeggen dat ik er zo erg rechtvaardig door werd. Op de een of andere manier werd ik nog geplaagd door gevoelens van schuld en onwaardigheid. Nog steeds kleefden die kleine karakterfouten aan mij en was daar dat andere kwade in mijn ziel. Kerkelijke activiteiten alleen schenen de zonden niet uit te roeien.

Mijn eerste reactie toen ik beseftte dat al mijn inspanningen niet voldoende waren om mijn zonden kwijt te raken was nog twee keer zo hard mijn best te doen. Ik begon hoe langer hoe meer naar een zekere mate van erkenning of succes in de kerk te streven. Zoals zovelen van ons was ik de verkeerde mening toegedaan dat een roeping voor een hoge positie de goedkeuring des Heren inhield. Ik heb er

meerdere jaren over gedaan om dit waanidee kwijt te raken.

Een ander resultaat van mijn doel om alles te doen wat ik kon in de kerk was dat ik mij soms gefrustreerd en schuldig voelde omdat ik niet alle aanwijzingen die ik van de kerkleiders kreeg, begreep. Soms werd mij gezegd: „doe dit, het is erg belangrijk.” Een andere keer leek het wel of iets anders belangrijker was. Als er zo aan twee kanten aan mij getrokken werd, was mijn doel om gewoon alles te doen wat mij gevraagd werd niet meer voldoende om mij te helpen de nodige besluiten te nemen. Ik begon mij daarom gefrustreerd en schuldig te voelen toen ik ontdekte dat ik gewoon geen tijd had om op een bevredigende wijze te voldoen aan al mijn verplichtingen in gezin en kerk.

Mettertijd drongen enkele belangrijke dingen tot mij door. Ten eerste, besepte ik, dat hoewel mijn doel — gerechtigheid — er nog steeds was, ik mij vergist had in de wijze waarop het bereikt kon worden. Ik had naar uiterlijke bewijzen gezocht in plaats van naar innerlijke verzekeringen van mijn hemelse Vader. Ik zag ook in dat aan de verwachtingen van andere mensen te voldoen niet alleen niet helemaal mogelijk was, maar mij ook niet helemaal rechtvaardig deed voelen. Ik begon dus opnieuw.

Fase drie:

Bestaat gerechtigheid enkel uit het uitschakelen van zonden?

Ik moet nu een beetje glimlachen om mijn tweede poging. Ik had ontdekt dat gerechtigheid iets te maken had met het kwijt raken van al die zonden die aan mij kleefden en dus besloot ik eenvoudig op

te houden met zondigen. Nou is het nalaten van zonden helemaal niet zo gemakkelijk en ik schaam mij nu een beetje om de methode die ik toepaste. Ik was echter oprecht.

Om mijn zonden na te laten moest ik eerst ontdekken wat voor zonden ik beging. Ik begon mijzelf te vergelijken met anderen. Het duurde niet lang voordat ik begon te denken dat ik door de bank genomen nog niet zo slecht was. In feite begon ik er echt plezier in te krijgen. En terwijl ik mij concentreerde op de fouten van anderen, schenen mijn schuldgevoelens en frustraties af te nemen. Het lukte zo dus niet. Een tijdje kon ik mijzelf wijsmaken dat ik mij niet hoefde te veranderen, maar die illusie hield niet lang stand. Mijn geweten liet niet toe dat ik mijn zonden helemaal verdoezelde.

Toen ik mijn zonden een tweede keer probeerde te identificeren, was ik wat voorzichtiger. Ik dacht na over wat zondigen was en wat niet. Ik ontdekte dat ik eigenlijk alleen maar actie aan het uitsstellen was; maar ik merkte toch dat ik objectiever begon te denken over wie ik was en wat ik moest veranderen.

Ik zag in dat ik geprobeerd had mijn zonden weg te rationaliseren, door te denken dat vele waarschuwingen in de Schriften en van de tegenwoordige profeten gewoon niet op mij van toepassing waren. Door zo te denken had ik mijzelf boven bijna alle anderen geplaatst. Maar zodra ik in staat was om eerlijk mijn zonden te erkennen, werd ik minder bang, en zelfs enthousiast om ze kwijt te raken.

Prompt stelde ik een programma op om van mijn zonden af te komen. Mijn programma bestond eruit dat ik mijzelf vertelde dat ik niet zou zondigen: ik zou geen onreine gedachten koesteren; ik zou niet liegen; ik zou niets uitsstellen; ik zou niet kwaad worden. Na verschillende mislukkingen en herhaaldelijk op-

nieuw proberen had ik twee dingen ontdekt: ten eerste, wanneer ik probeerde zonde te vermijden en het lukte mij, ontving ik steeds een warm bevestigend gevoel van de heilige Geest. Ten tweede ontdekte ik dat sommige dingen waaraan ik bewust niet wilde denken juist vaker in mijn gedachten kwamen.

Een groot deel van mijn probleem op dat punt, zoals ik het nu zie, was dat ik mijn zonden als een soort rivaal zag — zij tegen mij. Ik dacht dat ik tegen ze moest vechten, dat gerechtigheid een kwestie van wilskracht was. Die kijk op de dingen deed de situatie gewoon voortduren. Mijn probleem in dat stadium was een verkeerde kijk op de dingen. Ik probeerde dingen na te laten in plaats van dingen te doen. In plaats van te bepalen wat mijn zonden waren, had ik moeten bepalen welke goede eigenschappen ik wilde hebben.

Het resultaat van deze poging om rechtvaardig te worden was nu dus dat de meeste van mijn zonden nog steeds bij mij waren, en dat een of twee zelfs erger waren dan toen ik begon. Het had mij niet verder gebracht dan mijzelf als een mislukkeling te beschouwen.

Fase vier: De dingen aanvaarden zoals ze zijn

Mijn volgende reactie was even vruchteloos als de voorgaande. Ik verloor hoop. Ik besloot dat ik de werkelijkheid moest aanvaarden, dat ik moest aanvaarden dat ik niet veranderen kon, en gewoon maar moest proberen onder de omstandigheden een zo eerbaar mogelijk leven te leiden. Ik veronderstelde dat ik niet genoeg kon veranderen om celestiaal te

worden. Het echte probleem was dat ik niet geleerd had hoe te veranderen.

Dat was waarschijnlijk de ongelukkigste tijd van mijn leven. De gewoonten van kerkelijke activiteit waren zo'n deel van mijn leven geworden dat ik mij niet terugtrok. In plaats daarvan ontdekte ik dat kerkelijke opdrachten op een minder goede manier vervullen bijzonder makkelijk is. Mijn huisonderwijs deed ik bijvoorbeeld heel regelmatig maar gewoonlijk tegen het einde van de maand en op een onverschillige manier. Mijn gedachten dwaalden regelmatig af tijdens de diensten. Uiterlijk deed ik nog alles wat er gedaan moest worden, maar innerlijk had ik medelijden met mijzelf, was ik er zeker van dat God mij niet kon liefhebben en wanhoopte ik na dit leven welke beloning ook te ontvangen.

De meeste van ons hebben dergelijke gevoelens wel eens in zekere mate op bepaalde tijden in ons leven. Wij schrikken terug voor de afkeuring die ons te wachten staat als wij ons helemaal uit de kerk terugtrekken en toch vinden wij wegen om ons niet eerlijk en ten volle te geven. Wij worden halfslachtige mensen. Wij geven bijvoorbeeld misschien wel les in de zondagsschool, maar denken nooit werkelijk na en begrijpen de les niet. Misschien aanvaarden wij wel wat welzijnszorgopdrachten omdat wij geen goed excuus kunnen vinden om het niet te doen. Misschien hebben wij wel eens kritiek op sommige sprekers, leiders, of op hen die soms een beetje huichelachtig lijken. Onze gebeden worden misschien stijf en een kwestie van routine. Misschien gaan wij de kerk zien als iets dat ons probeert te beheersen — een groot, ingewikkeld instituut dat druk uitoeft en schuldgevoelens veroorzaakt. En wij trekken ons terug van anderen en houden onze schuldgevoelens en frustraties voor onszelf. Ik herinner mij niet dat ik iemand verteld heb hoe ik mij toen voel-

de. Ik weet dat mijn leven nogal doelloos was.

Fase vijf: De ontdekking

Maar ik kon deze zwaarmoedigheid en eenzaamheid niet erg lang verdragen; ik was altijd een gelukkig iemand geweest. Mijn eenzaamheid deed mij beseffen dat ik niemand anders verantwoordelijk was voor de verbetering van mijn geestelijk leven.

Toen ik tot het besef kwam dat mijn eigen mening over mijzelf belangrijker voor mij was dan de mening van anderen, was ik in staat om een heel stel nieuwe keuzen te maken. Zolang mijn gevoel van eigenwaarde afhankelijk geweest was van de mening van anderen, was ik niet vrij geweest om zelf te beslissen wat ik moest doen en wat ik moest nalaten. Ik was niet vrij geweest om gerechtigheid te kiezen of zelfs maar te begrijpen, omdat ik al besloten had dat gerechtigheid een ingewikkeld stel uiterlijke maatstaven was waaraan ik moest voldoen.

Maar echte vrijheid van keuze, ontdekte ik, kwam pas toen ik mijzelf kon zien als een uniek kind van God, verantwoordelijk voor het bevorderen van mijn eigen eeuwige welzijn. Ik ontdekte ook dat dit soort bezorgdheid over zichzelf geen zelfzucht is. Wij zijn slechts zelfzuchtig als wij nalaten om dezelfde zorg aan anderen te geven.

Er kunnen meerdere redenen zijn voor hetgeen wij zeggen of doen. Een goede daad kan zowel door zelfzucht als door een verlangen naar de bevrediging of het geluk dat het geven brengt, gemotiveerd

worden. Dit betekent niet dat de gever zelfzuchtig is. Iets rechtvaardigs willen doen omdat het je goed doet voelen is geen slechte reden.

Fase zes: De beginselen van ware gerechtigheid

Gewapend met deze ervaringen en inzichten — de herinnering aan mijn troosteloosheid en het gevoel dat ik kon veranderen, dacht ik opnieuw na over wat gerechtigheid was. De herinnering aan het antwoord dat ik van de Heer had gekregen toen ik een student was in een Boek van Mormonklas op de Brigham Young Universiteit kwam met grote kracht terug. Ik had toen geleerd dat het Boek van Mormon van God was, maar van veel meer betekenis was nu voor mij het eenvoudige besef dat God er was. Ik had gevraagd en Hij had zijn bestaan aan mij geopenbaard. En waarom was deze ontdekking zo belangrijk? Omdat God te kennen de basis van gerechtigheid is (zie Johannes 17:3). God openbaart zich aan ons omdat Hij ons liefheeft, maar ook opdat wij als Hij kunnen worden.

Ik had mij niet gerealiseerd dat mijn wezen van dezelfde aard was als zijn wezen en dat ik daarom de macht in mijzelf had om mij te verbeteren (zie LV 58 : 28). De Heiland zei, „Het koninkrijk van God is binnenin u” (zie Lucas 17 : 21). En Hij zei ook: „Zoekt eerst het koninkrijk Gods” (Matteüs 6 : 33). Ik leerde dat ik moest werken totdat ik die rechtvaardigheid binnenin mij tot stand gebracht had.

En het kwam mij voor dat het heerlijkste, het meest verblijdende wat ik vond

toen ik de Heer benaderde de gemoedsrust was, de overweldigende liefde die het gevolg is van contact met Hem. Voordien was verlangen naar dat contact zelden de reden geweest om iets te doen. Maar nu, had ik eindelijk een onfeilbare maatstaf voor gerechtigheid gevonden. Mijn waarde en mijn vooruitgang zou dus niet meer gemeten worden door roem, rijkdom, macht of populariteit, noch door vele andere onbevredigende maatstaven, ongeacht hoe populair en aanvaard ze ook waren. Mijn waarde zou bepaald worden door hoe dikwijls de heilige Geest aan mij zou openbaren dat ik erin geslaagd was meer als mijn Vader te worden. Ware gerechtigheid, had ik ontdekt, was beter te leren kennen en meer als Hij te worden. Nadat ik door studie enkele eigenschappen van onze hemelse Vader had geïdentificeerd, ontdekte ik drie stappen bij het trachten mij deze eigenschappen eigen te maken en meer aan de Heer gelijk te worden.

Ten eerste ontdekte ik dat ik zonder dwang van buiten mijn vrije wil om te doen of te denken wat mijn hemelse Vader wil dat ik doe of denk, moest leren gebruiken. Dit was een bewuste keuze, het vereiste inspanning, maar ik had het er voor over. Het was geen strijd. Daarna moesten er op die keuze daden volgen. En de derde stap was contact met de heilige Geest, een getuige dat mijn keus goed was, het bewijs dat ik vooruitgang maakte, en opnieuw een bevestiging dat mijn hemelse Vader van mij houdt.

Laat mij u een voorbeeld geven. Mijn eerste poging om meer als mijn hemelse Vader te worden was te proberen mijn slechte humeur te overwinnen. Ik wist dat ik zo nu en dan moe en uit mijn humeur van mijn werk thuiskwam. Als ik met dergelijke gevoelens thuiskwam was ik geen goede vader of echtgenoot, en ik besloot dat ik meer op de heer zou

gaan lijken als ik iedere dag blij en opgewekt bij mijn vrouw en kinderen terugkeerde. Dat besluit zette ik in daden om en ik ontdekte door te experimenteren dat ik mijn stemming kon veranderen. Een hulpmiddel daarbij was een gebouw dat ongeveer vijf minuten van huis lag. Op mijn weg naar huis was dat gebouw een signaal dat ik mijn gedachten op mijn gezin moest richten en hoe ik er naar verlangde ze weer te zien. Ik dacht dan bewust aan prettige ogenblikken spelend met de kinderen of doorgebracht met mijn vrouw. Of ik liet mijn gedachten gaan over de prettige kanten van het huwelijk en vaderschap. Voor mij was dit doeltreffend. Ik kan nu meestal opgewekt thuiskomen. En ik heb de goedkeuring van de Heer gevoeld voor mijn inspanning, hetgeen op zichzelf al een enorme aanmoediging is om nieuwe besluiten te nemen om meer als God te worden en daarnaar te handelen. Naarmate mijn verlangen om meer als God te worden groeide, brachten deze drie stappen naar gerechtigheid een radicale verandering teweeg in mijn houding tegenover mijn kerkelijke verplichtingen, mijn gezin en mijzelf. In plaats van mijn huisonderwijs te doen om het maar gedaan te hebben, merkte ik dat ik het wilde doen omdat ik wist dat het mij kon helpen goddelijke eigenschappen in mij te ontwikkelen. De motivatie is sterk — ik groei en de mensen die ik onderwijs hebben er ook wat aan. In plaats van te denken dat alle kerkelijke verplichtingen te vervullen overeenkomt met rechtvaardigheid, besef ik dat de programma's van de kerk slechts de beste gelegenheid verschaffen om de gewenste eigenschappen te oefenen — één eigenschap is natuurlijk anderen te leren liefhebben en te dienen. In plaats van naar de avondmaalsdienst te gaan uit gewoonte of uit angst voor afkeuring, kan ik nu gaan in de wetenschap dat ik

daar mijn vaardigheid om met de Geest des Heren in contact te komen kan ontwikkelen.

Het gezin is waarschijnlijk de belangrijkste plaats om ons te helpen goddelijke persoonlijkheden te ontwikkelen. Hier heb ik ook een verandering in mijn houding gemerkt. Van de neiging de kinderen te zien als wezens waar ik liefdevolle verplichtingen aan heb, ben ik tot het besef gekomen dat een gezin de beste bron van groei en vreugde is die ik kan hebben en de beste plaats om anderen te helpen vreugde en hun eigen identiteit te ontdekken. Ik geniet van ieder ogenblik dat wij samen leren, lachen, liefhebben, werken en groeien.

Mijn kijk op mijn zonden en mijn strijd ermee is ook veranderd. Ik heb nu net genoeg ervaring opgedaan met dit streven naar gerechtigheid om te weten dat zonden verdwijnen als ik ze vervang door een van de eigenschappen die mijn hemelse Vader heeft. De energie die ik eens gebruikte om boosheid te controleren bijvoorbeeld, kan ik gebruiken door

te besluiten dat ik zachtmoedig zal zijn en dat besluit uit te voeren. De boosheid gaat dan gewoon weg omdat er geen tijd voor is. Ik ben nu harder bezig met te onderwijzen en lief te hebben.

Zij die mij het best kennen, en ikzelf in het bijzonder, zouden er veel verbeelding voor nodig hebben om te zeggen dat ik al in opvallende mate rechtvaardig geworden ben. Ik voel mij gefrustreerd als ik een mogelijkheid ontdek die mij vreugde zou kunnen brengen maar dat mij de moed ontbreekt om die aan te grijpen. Ik weet zeker dat anderen dezelfde ontdekking hebben gedaan. Maar ik heb de vreugde en de kracht ervaren die het resultaat zijn van eindelijk een goed doel te hebben.

Op de laatste dag verwacht ik dat God mij twee vragen zal stellen. De eerste: „Wat heb je gedaan?” zal het gemakkelijkst te beantwoorden zijn. Op de tweede: „Wie ben je geworden?” hoop ik oprecht te kunnen antwoorden: „Als U.” □

REI HAMON

Door Richard G. Oman

Deze Nieuwzeelander, een trouwe mormoon, is een van de beste kunstschilders van zijn land.

Rei Hamon

Rei Hamons tekening, Het Juweel, geeft de gevoelens van de kunstenaar weer voor het prachtige Nieuwzeelandse bos zowel door de titel als door de uitvoering.

Toen koningin Elizabeth II Nieuw-Zeeland bezocht tijdens een wereldreis in 1976, bood de Nieuwzeelandse regering haar een grote pentekening van de voornaamste landschapschilder van het land, Rei Hamon, ten geschenke aan. Het grote compliment dat zijn land Rei Hamon op deze wijze maakte is van bijzondere betekenis voor heiligen der laatste dagen, want Rei Hamon, de oudste van veertien kinderen en de vader van nog eens veertien, is één van hen. Al sinds zijn geboorte is hij een lid van de kerk. Zijn tekening van een Nieuwzeelands landschap „De juwelen van Okarito”, hangt nu in het koninklijk paleis in Engeland. Zelden heeft een lid van de kerk zo'n blijk van waardering van zijn geboorteland ontvangen voor zijn artistieke gaven.

Als zoon van een blanke moeder en een vader met iets van Maori-bloed in zich, groeide Rei op in Gisborne, aan de oostkust van het noordereiland van Nieuw-Zeeland. Hoewel zijn familie arm was, werkten zij hard. Als jongen hielp Rei zijn ouders hun kleine veeboerderij geleidelijk groter te maken door gedeelten van het dichte oerbos om hun huis heen om te hakken en het land te ontginnen. Iedere morgen en iedere avond knielden zijn vader en moeder met hun groot gezin op de zorgvuldig geveegde aarden vloer voor het gezinsgebed. De roep van de kiwi, de weka en het geruis van de enorme inheemse bomen wiegden hem iedere avond in slaap.

Als jongeman ging hij naar het Urewera-gebied om in het bos heiningpalen te maken voor de schapenboerderijen. Hij werkte daar met vele volbloed Maori's en leerde er het bos goed kennen. Daar

leerde hij van de inheemse flora en fauna en van het land zelf te houden. Na jaren in het bos doorgebracht te hebben kende hij vorm en kleur van ieder blad. Zelfs de insecten bekeek hij met de grootste aandacht.

Maar Rei was geen natuurminnende kluizenaar. Hij had ook zijn medemens lief. Kort na zijn huwelijk stierf een familielid van hem. Rei en zijn jonge bruid aanvaardden de verantwoordelijkheid om de kinderen op te voeden. Enkele jaren later kreeg zijn vrouw typhus terwijl zij een ziek kind verzorgde na een rampzalige overstroming en stierf.

Later hertrouwde Rei met een verlegen, jonge Maori-weduwe. Zij werd een hartelijke, liefhebbende moeder van tien

kinderen. Samen hadden zij en Rei nog vier kinderen en adopteerden zij nog andere kinderen. Tot nu toe zijn de Hamons de ouders geweest van eenendertig kinderen, waaronder vele wezen.

Veertig jaar lang leefde en werkte Rei in bossen. Toen bracht een ernstig rugletsel een eind aan zijn zware, lichamelijke arbeid en werd hij geconfronteerd met financiële moeilijkheden en een deprimerende werkloosheid. Op een morgen, nadat de kinderen naar school waren gegaan, knielden hij en zijn vrouw in hun slaapkamer neer en baden om een oplossing voor hun problemen. Toen zij opstonden merkte Rei dat zijn zesjarig dochttertje naar school gegaan was zonder haar ballpoint en haar tekenblok. Hij nam ze op en begon te tekenen, iets wat hij sinds zijn lagere schooljaren niet meer had gedaan. Het was een geïnspireerd begin.

Een kauri knoest, of een wees in het bos, werd getekend van een stuk drijfhout. De varen aan de linkerkant stelt Rei's dochter Cherrie voor toen de Hamons haar adopteerde. De bloem in het centrum stelt Cherrie voor zoals ze was toen de tekening gemaakt werd.

Met Wetas toont broeder Hamon dat er overal overvloedig leven is te vinden, zelfs te midden van verval.

Door veel oefening ontwikkelde hij een unieke en ongewone stijl, die de nauwgezette aandacht voor het detail van een van Eyck combineerde met de techniek van zulke Franse pointillisten als Seurat, en waar hij geheel zelf toe kwam. Hij gebruikte weinig streken in zijn tekeningen; het grootste gedeelte van ieder werkstuk bestond uit hele kleine puntjes die hij verkreeg door met zijn pen op het papier of perkament te tikken.

Rei schaamde zich voor zijn eerste tekeningen en verborg ze. Maar zijn vrouw vond ze en bracht ze naar een plaatselijke fotograaf om ze te laten fotograferen. De fotograaf was onder de indruk van

de kwaliteit en bracht ze naar de directeur van een van de voornaamste kunstgalerijen in Auckland, die onmiddellijk voorstelde een tentoonstelling van Rei's werken te organiseren. Hij leerde hem ook het gebruik van speciale pennen met hele fijne punten. Dit stelde Rei in staat om het prachtige detailwerk in zijn werkstukken, waardoor hij beroemd werd, nog verder te ontwikkelen. Zijn nieuwe carrière was begonnen. Sindsdien heeft hij zijn werk in bijna iedere grote stad in Nieuw-Zeeland tentoongesteld. Onlangs keerde hij terug van een rondreis van ongeveer 19.000 km in zijn vaderland, tijdens welke reis hij zijn

De tijd van de bomen

Armon keek toe hoe zijn grootvader met een teder gebaar zijn hand legde op de knoestige, kromme stam van een oude olijfbom. „Mijn olijfbomen zijn zoals ik,” zei de oude man, „gekromd en gebogen door de jaren.” „Het is de koude droge wind die ze krom heeft doen groeien,” antwoordde Armon, denkend aan de hevige wind die soms dagen achtereen aan ze rukte en trok.

„Mijn bomen zijn vermoeid,” zei grootvader. „Zij werden geplant toen mijn familie voor het eerst naar Italië kwam. Ik ben nu de laatste. Mijn bomen en ik hebben samen geleefd en wij zullen samen sterven.”

„Grootvader,” riep Armon, „ik ben hier! Ik zal je helpen voor ze te zorgen.” De oude man gaf geen antwoord. In plaats daarvan keek hij voorbij Armon naar de andere olijfbomen in de boomgaard.

Door Hazel M. Thomson

Armon had de olijvenkwekers horen praten. „Het is buitengewoon koud in heel Italië,” hadden ze gezegd. „Hier in ons dorpje wordt niet alleen de olijfoogst bedreigd maar ook de bomen zelf.”

Op weg van school naar huis, had Armon gehoord dat sommige kwekers hun bomen met enorme tenten bedekten. Anderen staken vuurpotten aan in een poging de bittere koude te bestrijden. Maar grootvader had geen geld voor tenten of vuurpotten. Alles wat hij kon doen was hoe langer hoe meer tijd bij zijn bomen doorbrengen.

Tijdens de koudste nacht van alle, maakte Armon soep klaar, met veel groenten erin zoals zijn grootvader het graag had, en hij wachtte. Toen de oude man eindelijk binnenkwam, zag Armon dat hij huiverde toen hij zijn dunne jas, die aan de ellebogen tot op de draad versleten was, uittrok. Toen zij hun soep gegeten hadden, werd er op de deur geklopt. Armon deed de deur open en liet de heer Tulaini binnen. De man knikte als groet en liep naar het vuur. Hij strekte zijn armen uit naar het vuur en wreef zich krachtig de handen. „Het spijt mij dat ik u geen vuurpotten kan aanbieden, mijn vriend,” zei hij tegen grootvader. „Ik heb drie dagen lang geprobeerd er meer te krijgen, maar er zijn er niet meer. Ik heb maar genoeg om een deel van mijn eigen boomgaarden te redden.” „Het is een droevige tijd,” zei grootvader. „Het is net of je op het sterven van oude vrienden zit te wachten.”

Armon werd er naar van, zo hopeeloos klonk grootvaders stem. Toen wendde Tulaini zich tot de oude man. „Jij kent mijn boomgaarden beter dan ik,” zei hij. „Zou je mee willen gaan en mij vertellen welke bomen ik moet proberen te redden en waar ik de vuurpotten het beste kan plaatsen?” Het was alsof Armon het verdriet van zijn grootvader voelde. Hoe kon hij de bomen van iemand anders redden, terwijl de zijne doodgingen? Maar de stem van de oude man was kalm toen hij antwoordde: „Natuurlijk, Armon en ik zullen meegaan.”

Die nacht bemerkte Armon een verschil zowel in zijn grootvader als in de bomen. De grijsgroene bladeren van de olijftakken werden zwart en stierven. Het leek wel of de hevige koude ook de geest van de oude man had aangetast. Het leek wel of hij zich eenzaam voelde, en hij begon te treuren over de kromme levenloze geraamten van zijn bomen.

De volgende morgen kwam grootvader niet uit zijn bed en liep Armon alleen tussen de kale boomstammen. Alhoewel zij levenloos waren, zaten hun wortels nog wel diep in de grond. Armon probeerde alleen een boom te rooien, maar het lukte niet.

De volgende week was grootvader ziek en Armon vroeg Tulaini hem naar het ziekenhuis in de stad te brengen.

Toen Armon de volgende middag naar huis fietste klonken de woorden van zijn grootvader hem nog in

de oren. Het was een prachtige lentedag en in de lucht hing de geur van appelbloesems. Armon stopte zo plotseling dat de wielen een spoor trokken in de weg. „Appelbloesem!” riep hij luid. „Waarom heb ik daar niet eerder aan gedacht? Wij zouden appelbomen kunnen planten! In drie jaar tijd, misschien wel in twee, zouden de bomen al vruchten dragen!”

De heer Tulaini hielp Armon de ladingen te plaatsen en de dode bomen op te ruimen. Toen de grond ontruimd was vertelde Armon Tulaini over zijn plannen om appelbomen te planten. „Grootvader zou er zich voor schamen groenten te telen,” zei Armon, „maar appelbomen zijn anders. Ik wil boompjes hebben die al een jaar oud zijn.” „Je mag ze uit mijn boomgaarden halen,” zei de heer Tulaini, „tenslotte hebben je grootvader en jij mij samen geholpen.”

„Mijn bomen,” riep grootvader toen hij later die week uit het

ziekenhuis kwam. „Mijn bomen zijn weg!”

„Ja, grootvader,” zei Armon, „zij zijn weg.”

Armon stond er zwijgend bij toen grootvader de jonge bomen bekeek die Armon en Tulaini hadden geplant. Hun lichtgroene bladeren schenen in de zon. Grootvader keek naar ze alsof hij het niet begreep.

„Wat is dit?” riep hij met iets van zijn oude levendigheid.

„Dit zijn geen olijfbomen!”

„Neen, grootvader,” zei Armon, „geen olijfbomen. Appelbomen!”

De ogen van de oude man stonden helder terwijl hij een lange tijd naar de bomen keek. Toen draaide hij zich om naar Armon. „Jongen,” zei hij, zijn armen om Armons schouders slaand, „je zult veel versterkend voedsel voor mij klaar moeten maken. Er zal heel wat gespreid en gesnoeid moeten worden. Dit worden de mooiste bomen van het hele dorp. Over een paar jaar zullen jij en ik genoeg appels voor iedereen hebben.” □

Rijk in God

**Door president Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium**

Het leven was zwaar voor de mormoonse kolonisten en hun gezinnen die zo'n vijftig jaar geleden in het noorden van Mexico leefden. Toch waren zij een sterk en dapper volk. „Eet wat u hebt, draagt uw kleren totdat zij versleten zijn, gebruikt wat u hebt, en doet zonder de dingen die u niet hebt,” dat was de eenvoudige regel waarnaar zij leefden. En toch ondanks hun armoede, waren de heiligen „rijk in God.”

Het was gedurende de Mexicaanse revolutie en vanwege het gevaar dat de mormonen liepen, dat wij genoodzaakt waren naar de Verenigde Staten te gaan.

Ik herinner mij nog goed die avond in juli 1912, toen vader thuiskwam van een priesterschapsvergadering met de boodschap dat besloten was dat de vrouwen en de kinderen en de oudere mannen de volgende dag naar El Paso (Texas) zouden vertrekken. Het vooruit-

zicht was eerst erg opwindend en vol avontuur voor mij. Maar de ernst van de situatie drong tot mij door toen wij de volgende morgen gewekt werden om ons voor de reis naar het noorden klaar te maken.

Voor wij naar het station vertrokken zat ik op een stoel onder de abrikozenboom achter het huis, terwijl vader mijn haar knipte. Hij vertelde mij dat hij enige tijd in Mexico moest blijven om zijn zaken te regelen en dat ik met moeder en de kinderen mee moest gaan. Hij vertelde mij dat ik tijdelijk de man van het gezin zou zijn en voor ze moest zorgen als wij in El Paso aangekomen waren.

Tegen tien uur 's morgens gingen wij per boerenwagen op weg naar het station in Juarez. Moeder, tante Lydie en oom George zaten op de bok. Moeders zeven kinderen en die van oom George, ik geloof dat er vijf waren, zaten achterin. Ik zat op de hutkoffer waarin alles zat wat wij vanwege de drukte in de trein mee mochten nemen.

Terwijl wij de hoofdstraat afreden, over de rivier, en voorbij Dan Skousens molen, keek ik in de richting van waar wij kwamen. Op de vlakte tussen Dan Skousens huis en San Diego zag ik het leger van de rebellen naar het noorden trekken. Zij liepen niet in formatie maar trokken voort, twee aan twee, of in grotere groepen.

Plotseling werden wij aangehouden door twee soldaten te paard, met lange gordels patronen over

de schouders. Zij reden in ouderwetse Mexicaanse zadels met grote horens. De mannen zeiden dat zij naar ammunitie zochten en onderzochten onze wagen. Zij vonden geen ammunitie maar wel twintig Mexicaanse pesos, het enige geld dat wij hadden om van te leven als wij de Verenigde Staten bereikten. Zij namen de twintig pesos van oom George en lieten ons toen verder zuidwaarts gaan. Zij trokken noordwaarts. Toen zij ongeveer 100 meter van de wagen verwijderd waren, draaiden zij zich om, trokken hun geweren uit hun holster en richtten ze op de wagen. Terwijl ik in de loop van de geweren keek, leken zij mij heel groot toe. Ik neem aan dat dat een van de spannendste ogenblikken van mijn leven geweest is, daar ik verwachtte doodgeschoten te worden. De mannen schoten echter niet. Langzaam lieten zij hun geweren zakken, draaiden zich om en reden weg. Wij bleven allemaal in leven om het verhaal te vertellen.

Ik ben zo dankbaar voor mijn moedige ouders die trouw waren aan de kerk en hun kinderen leerden hun hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus lief te hebben. Ik weet dat wij allen zonen en dochters van God, onze Vader, zijn, en dat wij door het zoenoffer van zijn Zoon, Jezus Christus, eenmaal weer bij Hem zullen kunnen zijn. □

Jantje vindt nieuwe vr

Jantje voelde zich ongelukkig. Er was niemand om mee te spelen. Ted was naar zijn oma. Piet was met zijn vader gaan vissen. Moeder was in de keuken aan het brood bakken en de baby lag te slapen.

Het had gisteren geregend, maar nu brak de zon door de wolken heen. Jantje wilde o zo graag naar buiten.

„Mag ik buitenspelen?” vroeg Jantje aan zijn moeder.

„Ja,” antwoordde zij, „maar zorg ervoor dat je voor het eten thuis bent.”

Jantje trok zijn schoenen aan en rende naar buiten. Hij liep het pad langs het huis af en kwam bij een veld waar het gras erg hoog stond. Alles rook zo heerlijk fris na de regen. Toen hij aan de rand van het veld kwam, richtte hij een wagenwiel op en liet het de helling afrollen.

In het lange gras liggend verbeelde Jantje zich dat hij in het oerwoud was. Toen stelde hij zich voor dat hij in een groot bos in de bergen was. Tenslotte deed hij alsof hij een klein wormpje was die zich door het gras kronkelde.

Maar alleen spelen was niet zo leuk.

Jantje keek op naar de zon. Het leek wel alsof die door de grote witte wolken heendanste. De wind maakte van de wolken een olifant met grote slappe oren en een lange slurf.

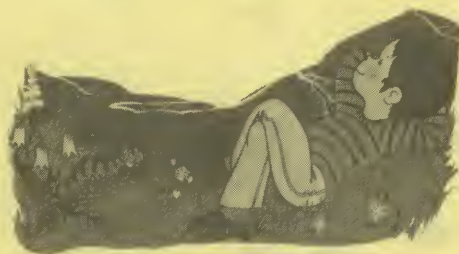
Achter de olifant zag Jantje een dikke beer die met de zon mee-

dt ienden

The title 'dt ienden' is written in a large, bold, black font. The 'd' and 't' are connected. Above the letters, there is a simple line drawing of a sun with rays. To the right of the sun, there are several animal silhouettes: a bear, a dog, and a cat, all drawn in a simple, childlike style.

Door E.M. Castle

Het rook zo lekker in de keuken. „Ik ben blij dat je terug bent,” zei moeder glimlachend. „Voelde je je niet eenzaam helemaal alleen in het veld?”

danste, toen een boot, twee vis-
sen, een hond en een auto.
Die wagen herinnerde Jantje
eraan dat papa thuis zou zijn
voor de lunch. Jantje keek weer

„Neen,” antwoordde Jantje blij,
terwijl hij dacht aan al de dingen
die hij in de wolken had zien
drijven in de lucht. „Ik heb van-
daag nieuwe vrienden gevon-
den!” □

naar de lucht. De auto in de
wolken was verdwenen, maar hij
zag papa's auto voor de deur
staan. Moeder zette net de baby
in de kinderstoel toen Jantje bin-
nenkwam.

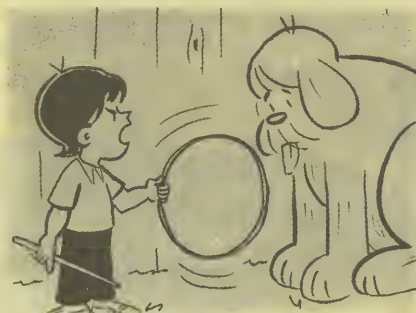
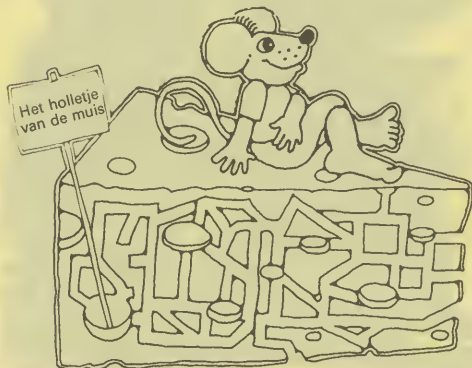
Voor de grap

Pip, de muis

Door Beverly Johnston

Hoe moet Pip, de muis, lopen om zijn holletje terug te vinden?

Hoe kun je weten dat je er niet doorheen kan springen, je hebt het niet eens geprobeerd!

werk tentoonstelde en lezingen gaf over het behoud van de inheemse Nieuwzeelandse natuur, waarvoor hij een van de belangrijkste woordvoerders is geworden. Rei nadert nu zijn honderdste tentoonstelling in bijna dertien jaren. Onlangs heeft hij een uitnodiging ontvangen om een rondreis door Rusland te maken om zijn werk tentoon te stellen en lezingen te geven over natuurbehoud.

De juwelen van Okarito

De tekening die aan de koningin ten geschenke werd gegeven is een samenbundeling van Rei's kunst en zijn houding tegenover de natuur en haar behoud.

Een detail van Flax, getekend in 1970, geeft een goede kijk op de Nieuwzeelandse flora. Hamon tekende dit uit zijn geheugen, evenals al zijn andere werk.

De tekening Jewels of Okarito, die in 1976 aan koningin Elizabeth gegeven werd, is een heel goed symbool van Hamons kijk op de natuur.

Het bos en de bergen die de lagune van Okarito, afgebeeld op de tekening, omringen, zijn de laatste nestplaats van de „Kotuku”, of witte reiger. De kotuku is heilig voor de Maori's en zij toonden hun grote achting voor koning Elizabeth door haar meerdere jaren geleden de naam te geven van „Te Kotuku Reren-gatahi” (De Zeldzame Witte Reiger van de Enkele Vlucht). De grote bomen op de tekening, de matai, de totara, de kahikatea en de kauri vertegenwoordigen de prachtige bossen die het meer omringen. De tak waarop de vogels zitten stelt de hand van een man voor, de hand die het lot van deze vogels zal bepalen en ze of overlevering of vernietiging zal brengen. De opgerichte tak symboliseert het verheffen van de rechterhand ter ondersteuning van hen die werken aan het behoud van het Nieuwzeelands erfdeel. Genesteld in de palm van die rechterhand zijn vier kleine bloempjes, die de kostbaarste zegen van alle, kinderen, voorstellen, die geliefd en beschermd behoren te worden door hun ouders. Het is een pleidooi voor de bescherming van het milieu zoals men zijn eigen gezin zou beschermen. Veel van Rei's kunst bevat dit soort boodschappen.

Rei's onderwerpen

Rei Hamon tekent alleen taferelen uit de inheemse flora en fauna van het bos. Hij beeldt nooit Nieuwzeelandse boerderijen of steden uit, die veel gemeen hebben met dezelfde taferelen in andere landen. Hij zoekt oude knoestige stammen op, klimplanten, en varens zowel als bladeren en insecten en drukt daarmee zijn liefde voor het unieke, natuurlijke erfdeel van Nieuw-Zeeland uit. Rei heeft ook gedichten geschreven en uitgegeven waarin deze standpunten worden weergegeven.

Rei schildert rechtstreeks vanuit zijn levendige herinnering. Dikwijls werkt hij

tot laat in de nacht in de eenzaamheid van zijn kamer als zijn gezin slaapt. Eens schreef hij onder dergelijke omstandigheden: „Mijn geest wordt meegenomen naar de mystieke diepten van de natuur waar ik zoveel van houd. . . Terwijl de geest zich op dat hoog peil van gedachten bevindt, wordt ongemerkt de dunne sluier die het bewuste en het onbewuste scheidt weggenomen, waardoor iemands vermogen om iets te creëren boven zijn normale vaardigheid uitgaat. Ik ben mij dan bewust van een grotere macht, van een andere hand naast de mijne.”

De resultaten van dergelijke ervaringen zijn goed te zien in zijn kunst. Een kunstcriticus zei eens dat Rei's kunst de bezichtiger „een visioen (geeft) van de natuurlijke processen van groei en verval, van de majesteit van levende dingen, die te vinden zijn in het dichte bos met al zijn rijkdom en mystieke eigenschappen die de Nieuw-Zeelandse zo dikwijls en zo onweerstaanbaar zijn plechtige stilte doen opzoeken . . . De taferelen die hij tekent . . . worden nog levendiger dan het onderwerp zelf.”

Een andere waarschuwde de kijker: „Een oppervlakkige benadering laat het niet tot zijn recht komen. Men moet zijn werk op zijn gemak bekijken, grondig. Slechts dan kan de schoonheid en de betekenis ervan op prijs worden gesteld.”

Hoewel Rei nog altijd arm is volgens wereldse normen, is er een groeiende waardering voor zijn werk op de kunstmarkt. Onlangs werd een van zijn tekeningen verkocht voor \$20.000,00, een nieuw wereldrecord voor een pentekening van een nog in leven zijnde artiest.

Godsdienstige kunst

Vele van Rei's eerste tekeningen zijn opgenomen in een boek genaamd *Rei Hamon, Artist of the New Zealand Bush*,

(Rei Hamon, kunstenaar van het Nieuwzeelandse bos) waarvan de tweede uitgave nu wordt gedrukt. Deze autobiografie omschrijft nauwkeurig zowel de persoonlijke als de artistieke waarden van de kunstenaar. Hij schrijft over het dagelijks gezinsgebed, over communicatie met tieners, over de eeuwige aard van het gezin, over het belang van de wekelijkse gezinsavond, over hard werken, en over de resultaten van gebed. In het volgende gedeelte van het boek beschrijft Rei duidelijk waaraan hij waarde hecht: „Als men mij vroeg welke dingen het meest nodig zijn in de wereld, naast de noodzakelijke dingen om het leven in stand te houden, zou ik zonder aarzelen antwoorden, de liefde van godvrezende moeders en voorbeeldige vaders. Onze families zijn de bron van ons toekomstig leven. Als de bron zuiver is, zullen wij veel minder moeite hebben de wateren die de wereld invloeden voor besmetting te bewaren. . .

Naarmate de jaren verstrijken, neemt de bewondering voor de natuur waarvan ik houd toe en ook mijn waardering en liefde voor mijn altijd zo waakzame vrouw en onze veertien kinderen . . . herinneringen en beginselen waarvan de waarde geestelijk gezien die van de kroonjuwelen in het niet doet verzinken. Geschreven voor een publiek dat niet lid van de kerk is, is het Rei gelukt in deze autobiografie vele van de diepste waarden van zijn geloof door te geven.

Zulk een vermenging van talent en getuigenis gaat niet onopgemerkt voorbij. Een Nieuwzeelandse verslaggever vatte Rei's karakter en kunst zo samen: „Er zijn mensen die lijken op de geïdealiseerde Nieuw-Zeelander, en Rei Hamon is een van hen . . . Hij heeft karaktertrekken die ik zou willen beschouwen als kenmerkend voor Nieuw-Zeeland. Hij is gedeeltelijk Maori . . . en heeft een Maori-vrouw, Maia; hij is hartelijk, zon-

der gekunsteld te zijn, hij is ingesteld op zijn gezin; hij houdt van het beboste landschap waarin hij geleefd en gewerkt heeft; hij houdt ervan in gezelschap van anderen te zijn, maar hij kan zich ook goed alleen redden en vindt kracht in eenzame gemeenschap met de natuur . . . Hij is een kunstenaar die zelf zijn eigen kunst heeft ontwikkeld en wiens openhartigheid en spontaniteit zijn tekeningen kracht geven. Hij ziet de dingen op zijn eigen manier en heeft verschrikkelijk hard gewerkt om een techniek te ontwikkelen waarmee hij dit kon uitdrukken.”

Rei's leven en werk zijn een prachtig voorbeeld van een trouw mormoonse kunstenaar. Hij heeft bijna iedere positie in de gemeente Thames bekleed, ook die van gemeentepresident. Op het ogenblik is hij zendingsleider in de gemeente en zijn vrouw is de ZHV-presidente. Hoewel de wereld hem eer bewijst, blijft hij zich vastbesloten richten op zijn gezin. Hij brengt de boodschap van het evangelie door zijn kunst, zijn schrijven, zijn lezingen en zijn leven. Het is hem gelukt om zijn diep geloof en zijn grote liefde voor de tradities en de natuur van zijn geboorteland uit te drukken.

„Kunst is het produkt van een grote zegen en een wonderbaarlijke samenwerking,” schrijft hij, „de Heer is een van de medewerkers. Mijn lieve vrouw, onze kinderen en al mijn broeders zijn de anderen. Mij is de grote zegen gegeven om de pen te mogen vasthouden. Neem een van die medewerkers weg en onze kunst en diens schoonheid zouden verdwijnen. Ik voel mij erg nederig en dankbaar dat ik een van die medewerkers mag zijn.” □

Richard G. Oman, curator van het kerkelijk Geschiedkundig Bureau, is lid van de hoge raad in de ring Salt Lake Liberty.

Mike Johnson en Curt Brinkman brachten uren door op de BYU-baan om hun uithoudingsvermogen te verhogen.

Mike en Curt geven het niet op

Door Debra Spong Hadfield

Mag ik u voorstellen, Mike Johnson en Curt Brinkman, twee van de grootste invalide atleten. Zij verbeteren records en winnen een indrukwekkend aantal medailles en trofeeën, niet alleen in wedstrijden binnen de Verenigde Staten, maar ook op de Olympische spelen. Ten eerste hebben wij hier Curt. Hij is nu 25, maar hij kan zich nog heel goed zijn zestiende zomer herinneren. „Ik was twee meter lang, en ik was gek op balspe-

len, vooral basketball. Ik speelde in het team van onze middelbare school en droomde er over beroepsspeler in New York te worden.”

Curt groeide op in Shelley, Idaho, waar hij altijd werk kon vinden op nabijgelegen boerderijen. „Ik werkte graag, en spaarde iedere cent die ik als jongen verdiende, voor mijn zending en studie.” Hij had al zesduizend dollar.

Curts ongeluk gebeurde tijdens een pau-

ze op zijn werk. „Weet u, soms doen kinderen gekke dingen. Ik keek naar een mast die electriciteitskabels droeg en dacht, ‚Dat lijkt mij wel iets om in te klimmen.‘ En dat deed ik.”

Getuigen vertelden hem dat drie elektrische schokken hem in de lucht troffen voordat hij meer dan acht meter naar beneden viel en in de modder terecht kwam. „De dokter zei dat de schok van de val mijn hart weer op gang bracht, zodat ik nu nog leef. Ik lag daar in de modder en dacht: ‚ik zal nooit meer basketballen.‘” Curt bracht zes pijnlijke maanden door in het ziekenhuis. Hij herinnert zich dat zijn familie en zijn vrienden hem veel geholpen hebben in die tijd. Zijn beste vrienden zochten hem regelmatig op. Zijn vader stond erop dat hij leerde zelfstandig te zijn. In de stad werden campagnes gevoerd om geld in te zamelen om de kosten voor de medische hulp te helpen betalen. Toen hij weer naar school ging moedigde zijn klasgenoten hem aan en hielpen hem de zonnigere kant van het leven te zien. Curt deed tegelijk met zijn klas eindexamen.

Ook Curts getuigenis hielp hem. Hij zei: „Ik ben dankbaar dat ik een mormoon ben. Ik weet dat dit leven slechts een klein stipje is in de eeuwigheid. Te zijner tijd krijg ik mijn benen weer en kan ik weer hollen.”

Curt studeerde enkele jaren op Ricks College, te Rexburg (Idaho), waar handelskennis zijn hoofdvak was. Daar ontmoette hij Bonnie Hymas. Zij trouwden op 20 december 1975, in de tempel te Idaho Falls. Toevallig trouwden Mike en Jan Cryer de dag tevoren in de tempel te Provo. De twee echtparen hadden elkaar toen nog niet ontmoet. Bonnie en Curt hebben nu een zoon, Gregory Adam, die twee jaar oud is, en een dochter Lorian, van vijf maanden. Gregorz kopje duikelt graag over de rugleuning van

Curts invalidewagentje in de armen van Bonnie.

Mike en Jan hebben twee zonen, Seth, tweeënehalf, en Matt, anderhalf, en een dochter, Rachel, van acht maanden. Mike is ouder dan Curt. Hij is pas eenendertig geworden en Jan plaagt hen er nogal mee. Maar hij is niet te oud voor wedstrijden in een invalidewagen. Mike vertelt van een man van 50 in Californië die de slalom won in de tweede klasse. Mike groeide op in West-Virginia, waar zijn ouders lid van de kerk zijn. Hij kwam naar de Brigham Young Universiteit als eerstejaars student en werd verliefd op de bergen. Hij bracht er vele uren door, trekkend en jagend. Nu verzint hij verhalen over in 't wild levende dieren voor zijn zoontjes. „Dat doe ik liever,” zegt Mike, „dan ze gewoon verhalen uit een boek voor te lezen.” Jan zegt dat Seth aandachtig zit te luisteren en als het verhaal dan uit is, zegt: „Dat verhaal vond ik niet zo leuk. Vertel maar een ander.”

Na zijn eerste jaar op de universiteit nam Mike dienst bij de marine. In Vietnam stapte hij op een truibom. Zijn beide benen werden geamputeerd. Evenals bij Curt was Mike's herstel erg moeizaam. Ook hij is dankbaar voor de steun van zijn familie. Mike vertelt: „Mijn ouders waren een grote hulp. Mijn vader zei dat ik mijn best moest doen en het niet op moest geven. Hij hielp mij weer levenslust te krijgen.”

Mike keerde in 1971 weer terug naar de universiteit. Daar zag hij Curt voor het eerst. „Ik zag hoe hij uit zijn auto kwam. Dat deed hij heel handig en ik dacht dat hij een goede speler zou kunnen zijn in ons basketbalteam voor invaliden. Ik stak een briefje tussen zijn ruitenwischer met de uitnodiging te komen spelen. Die uitnodiging was het begin van een hechte vriendschap.

Zij begonnen mee te doen aan andere

wedstrijden nadat een man waarmee zij basketball hadden gespeeld in Denver (Colorado), hen had gezegd dat zij aan baansporten moesten gaan doen.

Deze man zond hen informatie over de nationale wedstrijden voor invaliden in invalidewagentjes, en samen begonnen zij te oefenen op de baan van de BYU. Dat was in 1976.

Datzelfde jaar gingen zij naar Denver, Colorado, en wonnen enkele wedstrijden. Toen gingen zij naar San José (Californië) en werden daar geplaatst en naar de nationale kampioenschappen in New York en de Olympische spelen voor gehandicapten in Toronto (Canada) uitgezonden. Zesenvestig landen namen aan die spelen deel. Te zamen brachten Mike en Curt drie gouden, een zilveren, en drie

bronzen medailles mee naar huis. Dat was echt een record voor het eerste jaar dat zij aan wedstrijden deelnamen.

Mike en Curt spelen nooit tegen elkaar. Curt speelt in klasse vijf en Mike in klasse vier. Iedere atleet wordt naar zijn invaliditeit ingedeeld. Er zijn vijf klassen. Klas één is voor de zwaarst gehandicapten.

Laten wij nu eens bekijken wat zij persoonlijk bereikten.

Mike is erg goed met de werpspies. Hij heeft het nationale record van 26,74 m voor klas vier. Mike is ook de beste van de Verenigde Staten in de slalom. De slalom is een hindernissenrace op de handigheid en de snelheid te testen en Mike is erg snel. Jan kijkt graag naar een slalomwedstrijd. „Het is zo spannend,”

zegt zij. „Iedereen die er naar kijkt raakt erg opgewonden.”

Jan vertelt dat Mike haar na iedere wedstrijd opbelde omdat zij niet mee kon gaan naar de Olympische spelen, en in iedere wedstrijd werd hij geplaatst! Hij won de grasbowlingwedstrijd, hoewel hij nog nooit eerder aan een wedstrijd had deelgenomen. Hij won bij tafeltennis, werd tweede bij de honderd meter sprint en derde met de werpspies. Hij heeft gouden medailles voor de 100 meter, voor de 90 meter sprint en voor zwemmen.

Tijdens de wedstrijden te Denver won Mike vijf gouden en een zilveren medaille en de trofee voor de beste mannelijke atleet van de wedstrijden.

Dit jaar speelde Mike in dertig basket-

ballwedstrijden door het gehele land. Hij neemt een tweede plaats in op de lijst van topscoorders. Hij heeft ook tennis gespeeld en heeft in Utah nog nooit een enkelspel verloren. Hoe wint hij met tennis? Hij zegt: „Zodra de bal de racket van de tegenspeler verlaat moet ik weten waar die heengaat. En ik reageer snel.” Mike gaat dit jaar niet op reis om deel te nemen aan baan— of veldwedstrijden, hoewel hij vooral van dat soort wedstrijden geniet. Hij zegt: „Door die wedstrijden was ik teveel van huis. Ik mis de baan en het veld, maar mijn gezin komt eerst.”

Jan voegt hieraan toe: „Mike heeft zelf dat besluit genomen. Hij was degene die besloot thuis te blijven en een echtgenoot, vader en tuinder te zijn.”

Een van de beste deelnemers te zijn betekent voor Mike Johnson dat hij trainen moet om de beste werpspieswerper te zijn in zijn afdeling.

Curt Brinkman traint hard voor de veldmarathons.

Ook Curts resultaten zijn indrukwekkend. Hij werd tweede in de invalidewagen in april 1977 en opnieuw in 1978 in de Bostonmarathon in Massachusetts. Hij legde de 42 km af in twee uur, 34 minuten en 15 seconden. De Bostonmarathon is de grootste en oudste race in de Verenigde Staten en alleen de topatleten mogen er aan deelnemen. Dit jaar waren er 20 deelnemers in invalidewagentjes die aan de race deelnamen bij temperaturen rondom het vriespunt.

De invalide winnaar van de Bostonmarathon van 't jaar was Ken Archer, een mormoon uit Akron (Ohio). Curt zegt: „Ken is een van de geweldigste mensen die ik ooit zal ontmoeten. Toen hij gewonnen had, kwam hij over de lijn met zijn handen als in triomf opgeheven maar met het hoofd nederig gebogen.” In 1977 plaatste Curt zich voor iedere gebeurtenis in Denver; hij werd tweemaal eerste in de 90 meter sprint en de 1500 m race. In San Diego (Californië) werd hij tweede of derde op vijf onderdelen. In San José (Californië) werd hij de eerste in de 100 meter en brak tevens het wereldrecord. Hij werd bovendien derde bij grasbowling en discuswerpen en vierde met kogelstoten.

Hetzelfde jaar won hij in de invalidewagen zowel de Deseret-Newsmarathon te Salt Lake City als de Pioniermarathon te St. George (Utah). In 1978 won hij de New-York City-marathon en is nu de nationale recordhouder op de 1500 meter.

Curt werd zowel in 1978 als 1979 tijdens de Rotsgebergtewedstrijden te Denver tot beste atleet uitgeroepen.

Zowel Mike als Curt werken ook aan hun carrière. Mike was raadgever aan het Staatsziekenhuis te Provo (Utah), werkte als ontwerper bij het Bureau voor landontginning en studeert nu gezondheidswetenschappen aan de BYU. Zijn

doel is om coach te worden van basketbalteams van scholen.

Curt heeft ervaring opgedaan in verschillende banen. Hij is verzekeringsagent geweest, receptionist in een motel, telefonist en assurantiemedewerker in een ziekenhuis. Hij werkt nu voor Handicapped Awareness, Inc. te Provo. Hij haalde in 1978 zijn kandidaats psychologie aan de BYU en studeert nu verder aan toepassing van revalidatie.

Activiteiten in de kerk vormen een ander onderdeel van hun leven. Mike werkt met de padvindsters in de wijk Alpine Fourth, in de ring Alpine Utah.

Curt en Bonnie zijn lid van de ring Provo West, wijk Sunset Third. Curt was president van het ouderlingenquorum in een vorige wijk en is nu eerste raadgever in het quorumpresidium. Dienstbetoon vormt een ander belangrijk deel van hun leven. Om geld in te zamelen voor een speciaal uitgeruste bus voor de gehandicapten in Utah, reden Mike en Curt in zestien uur de 185 km rond het Utah meer. Als bijkomstigheid verbraken zij daarmee het wereldrecord dat op 174 km stond in acht dagen.

In mei 1978 reed Curt in vijf dagen 457 km van Cedar City (Utah) naar Salt Lake City, waarmee hij bijna twaalfduizend dollar inzamelde voor onderzoek ten behoeve van en hulp aan gehandicapten.

Curt zegt dat het rondreizen hem gelegenheid geeft zendingswerk te doen. Eens werd hij met 50 atleten uitgenodigd op een feestje in Boston (Massachusetts). Toen men hem vroeg waarom hij niet dronk had hij de gelegenheid om over het evangelie te praten.

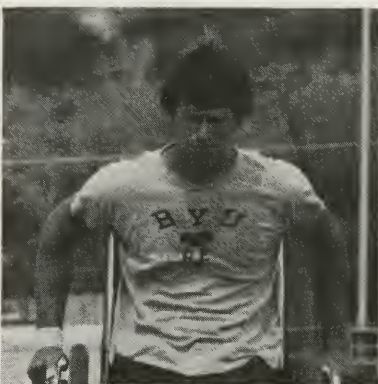
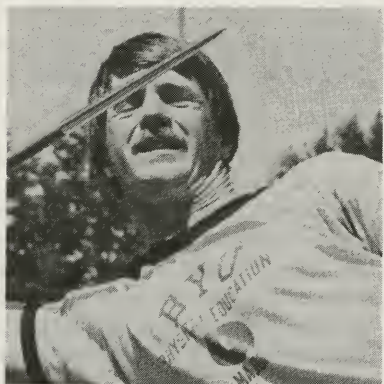
Curt vindt het interessant dat mensen zich zoveel zorgen maken over wat te doen en wat te zeggen wanneer zij een gehandicapte ontmoeten. Hij zegt dat het gewoonlijk datgene is wat mensen

niet zeggen dat pijn doet. Als een kind bijvoorbeeld op hem af rent en vraagt waarom hij geen benen heeft, zou Curt liever hebben dat de ouders hem lieten antwoorden dan het kind het zwijgen op te leggen en het gauw mee te nemen. Hij legt uit: „Het kind groeit op met het idee dat het niet met gehandicapten om behoort te gaan, en dat is voor geen van beiden goed.”

Mike heeft zelf ook nog wat raad en hij zegt dat het op iedereen van toepassing

is, al dan niet gehandicapt. Ten eerste, zegt hij, houdt hij niet van mensen die gemakkelijk opgeven. En dan voegt hij eraan toe:

„Weest niet bang dingen te proberen waarvan u denkt dat u ze niet zult kunnen doen. Wat u ook wilt, streeft er met honderdtien procent van uw krachten naar. Of uw doelen te maken hebben met uw werk, de kerk, uw school, banen, uw huwelijk of wat het ook is, geeft het nooit, maar dan ook nooit op!” □

Ik kon de raad niet vergeten

Door Tohru Hotta

Van zendingen wordt verwacht dat zij dikwijls verslag uitbrengen aan hun zendingspresident. In feite houden zendingspresidenten „hun zendingen” graag hun hele leven in het oog. Het gebeurt echter niet vaak dat een zendingspresident verslag uitbrengt aan de zending die hem het evangelie onderwees. Dat is wat ik zou willen doen.

Toen ik lid van de kerk werd begreep ik nog niet ten volle de diepe betekenis van de wet der tiende. Ik kende en vertrouwde u echter, broeder Dan Hawkley, en ik beloofde u dat ik mijn tiende zou betalen. Ik merkte dat het voor u van belang was dat ik mij aan die belofte hield. In 1964 was er slechts één zendingsgebied in Japan, de Northern Far East

zending. Enkele maanden nadat u mij onderwezen had werd u overgeplaatst naar een verafgelegen plaats. Bij uw vertrek met de sneltrein waren uw afscheidswaarden: „Beste broeder Hotta, betaal uw tiende en houd de sabbat heilig.”

Ik kon die raad niet vergeten. Om eerlijk te zijn moet ik echter bekennen dat ik verschrikkelijk graag net zo'n mooie glanzende Bijbel had willen hebben als u had. Ik wilde er een hebben om mij te herinneren aan wat men mij onderwezen had en om mij te herinneren aan de zending die geholpen had mij te onderwijzen. Maar die Bijbel was te duur voor mij.

Ik redeneerde dat als ik mijn tiende niet betaalde ik de Bijbel zou kunnen kopen. De satan fluisterde mij toe: „Koop hem. Het is jouw geld. Maak je er geen zorgen over.”

Maar beste broeder, ik kon uw raad niet vergeten. Ik wist dat die gegeven was door de macht van het heilige priesterschap en de heilige Geest. Ik heb die Bijbel niet gekocht. In plaats daarvan betaalde ik mijn tiende. En omdat ik de verleiding overwon, ben ik werkelijk de betekenis van de tiende als een verbond tussen de Heer en mijzelf gaan begrijpen. Enige maanden later kwam de postbode bij ons aan. Hij bezorgde mij een pakje. Het was ongeveer zo groot als een koekjestrommel. Ik opende het pakje en vond er de mooie glanzende Japanse Bijbel in die u mij zond als geschenk. Ik hield van vreugde om uw grote liefde. Toen las ik uw woorden geschreven op een van de eerste bladzijden in het boek: „Beste broeder Hotta, ik hoop dat u een gelukkig Kerstfeest hebt gehad. Het werk loopt hier werkelijk erg goed. Studeer hard. U kunt nu spoedig ouderling worden. Doe mij een plezier en probeer naar de tempel in Hawaii te gaan. Is het evan-

gelie niet prachtig? Hartelijke groeten, broeder Dan Hawkey.”

Sinds die tijd heb ik altijd mijn tiende betaald. Ik ben ook met mijn vrouw naar de tempel geweest. Gedeeltelijk dank ik dit aan uw raadgevingen en de beloften die u mij deed als vertegenwoordiger van de Heer.

Om de sabbatdag heilig te kunnen houden heb ik eenmaal mijn baan verloren. Maar ik weet dat God leeft. Dat is een grote vreugde, vindt u niet? Bij een andere gelegenheid, kort na mijn huwelijk, werd ik ernstig ziek. Twee jaar lang werd ik al maar zieker en de dokters hadden alle hoop opgegeven. Eindelijk werd ik dankzij een krachtige zegen van het priesterschap weer gezond. Zonder uw hulp en die van andere zendingen zou ik misschien nooit iets over de herstelling van het priesterschap te weten zijn gekomen. Ik weet niet hoe ik u allen genoeg kan danken voor uw oprechte liefde voor mij.

Mijn vrouw en ik presideren sinds 2 juli 1979 het zendingsgebied Japan Sapporo. Wij werden aangesteld door broeder Gordon B. Hinckley uit Salt Lake City. Dit is mijn verslag aan u, broeder Hawkey. Ik wil u nog vertellen dat mijn mooie glanzende Japanse Bijbel, nu oud en versleten door studie en lezen, één van mijn kostbaarste bezittingen is. □

De enige schat

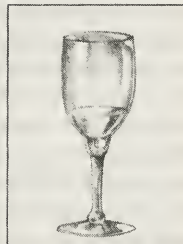
De mensen hebben altijd naar schatten gezocht. Zij willen iets hebben dat alleen van hen is; iets dat zij kunnen bewaren; iets dat ze rijk zal maken, dat ze kracht, zekerheid, bescherming zal geven. Ze zoeken voortdurend naar deze schatten in de buitenwereld. Dit zoeken is een van de redenen die de mensen er in het verleden toe bracht van het ene continent naar een ander te verhuizen. Het sprak hun verbeelding aan.

Het is duidelijk dat schatten die in de wereld gevonden worden niet datgene kunnen bieden waar de mensen naar verlangen. Velen ontdekken pas op latere leeftijd dat zij met alle schatten en rijkdommen van de wereld die zij verzamelden, de echte schat niet gevonden hebben. Zij blijven leeg, ongelukkig, ontevreden, en worden geplaagd door toenemende vrees. Het wonder van de enige ware schat is dat het voortdurend zegeningen verschaft en vrees overwint.

Ik spreek over de schat van Christus gevonden te hebben, en Hem te kennen, niet slechts alles over Hem te weten, maar Hem echt te kennen, zoals het mogelijk is voor iemand die in zijn dienst is in de herstelde Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in deze laatste bedeling. Nu ik werkzaam ben als zendingspresident, voel ik mij deemoedig deze zendingservaring te mogen delen met vele jonge mensen uit verschillende landen, zonen en dochters van onze Vader in de hemel, die twee jaar van hun leven geven, hun eigen welzijn en carrière vergeten, om de boodschap van het herstelde en ware evangelie der verlossing aan hun medemensen te brengen. Als wij ons vermogen om Christus te volgen ontwikkelen, zijn wil doen, onze wereldse verlangens overwinnen, kiezen wij een weg die deze diepe en ware bevrediging geeft, deze echte bescherming tegen de bedreigingen van het le-

ware

Door broeder F. Enzo Busche
van het Eerste Quorum der Zeventig

ven en ons helpt onze natuurlijke, wereldse angsten te overwinnen.

Het is werkelijk noodzakelijk dat wij als leden voor ogen houden of wij ons door angst willen laten leiden of willen leven met een voortdurend gebed in ons hart om alle gevoelens en emoties die tot ons komen te kunnen analyseren. Zodoende leren wij kracht te putten uit de machten des hemels, die ons in staat zullen stellen te overwinnen en op heilige grond te staan, geleid en bestuurd door de heilige Geest. Wat betekent dit in werkelijkheid? Wat is deze ware schat die ons iedere dag van ons leven geluk en blijdschap, vertrouwen en kracht zal geven? Het betekent dat wij een nauw contact met Christus, de Heiland, de Verlosser, de Messias, Jehova, de Eniggeborene van Elohim moeten ontwikkelen en Hem en zijn Geest bezit moeken laten nemen van ons leven. Dat houdt in altijd de influisteringen van de Geest te aan-

vaarden, ze op prijs te stellen en ze te volgen. Men heeft moed en toewijding nodig om de influisteringen van de Geest te volgen omdat zij ons kunnen beangstigen als zij ons op nieuwe paden leiden, soms zelfs paden waar niemand eerder ooit gelopen heeft, paden, die van ons verlangen dat wij meer doen dan strikt noodzakelijk is, dat wij geheel verschillend zullen handelen dan de mensen van de wereld. De Geest kan ons bijvoorbeeld influisteren te glimlachen tegen iemand die ons beledigd heeft, liefde te geven waar anderen haten, „Dank u” te zeggen waar anderen niets zouden zien om dankbaar voor te zijn, baantjes te aanvaarden waar anderen te trots voor zijn, zich te verontschuldigen waar anderen zich zouden verdedigen, en al de ogenschijnlijk onmogelijke dingen te doen die de Geest een rechtvaardig, eerlijk, luisterend hart influistert. Door de Geest geleid te worden stelt ons in staat

schatten in de hemel te verzamelen, zoals de Schriften zeggen, „waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen,” (Matteüs 6 : 20.)

Het is niet voldoende alleen maar te weten dat er schatten op ons liggen te wachten in de hemel. Wanneer wij volhardend de geilige Geest volgen en voortdurend blijven bidden, zullen wij in dit leven al wonderen zien gebeuren. Een leven vol avontuur, vol voortdurende en steeds toenemende verbazing, vol nieuwe gezichtspunten, nieuwe blijdschap en vrede zal het gevolg zijn.

Wij leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen worden gezegend met rechtstreekse openbaring uit de hemel, waardoor wij weten dat als wij in harmonie met de geest leven, wij in harmonie leven met de wil van God, en dat alles zal geschieden zoals wij het wensen. „Hij, die volgens de Geest bidt, bidt volgens de wil van God; daarom geschiedt het, zoals hij bidt.” (LV 46 : 30; zie ook 50 : 29.)

Ik wil u een kostbare ervaring vertellen die mijn leven heeft beïnvloed en de ogen van mijn verstand heeft geopend. Als zakenman was ik verantwoordelijk voor de verkoop aan een groep klanten, en het was voortdurend een uitdaging om een goede verhouding voor de verkoop te handhaven ondanks het feit dat ik niet meedeelde aan de populaire 4 gewoonten van alcohol drinken, roken, onwaardige grappen vertellen of dingen te doen die de Geest mij niet toestond. Op zekere dag zat ik te werken op mijn kantoor te Dortmund, toen ik vanuit Parijs door een van mijn klanten opgebeld werd. Zijn firma nam daar deel aan een tentoonstelling en hij nodigde mij uit hem daar te bezoeken en over zaken te spreken. Ik werd direct door de geest gewaarschuwd dat zijn echte reden om mij naar Parijs te laten komen niet zo zeer

was om over zaken te praten, maar iemand te vinden die zijn rekeningen voor een avondje uitgaan in die dure stad wilde betalen. De gelegenheid om meer zaken met hem te doen, trok mij aan, de verwachting dat ik moeilijke beslissingen zou moeten nemen boezemde mij vrees in. Ik wist dat ik moest gaan, dat was mijn plicht als verkoper. Ik nam de nachttrein en reisde met een voortdurend gebed in mijn hart, een gebed dat ik erin zou slagen zaken te doen zonder mijn normen geweld aan te doen.

Mijn vriend haalde mij vroeg in de middag af aan het station in Parijs. Ik ontdekte direct dat hij niet in een stemming was om over zaken te praten, maar dat hij mij de stad en haar vermaak wilde laten zien, aan mij een totale vreemde die geen Frans kon spreken. Ik bad vuriger tot mijn hemelse Vader en Hij gaf mij een gevoel van welzijn en zelfs geluk en blijdschap. Ik vertelde mijn vriend dat ik blij was hem te zien en dat ik de vroege nachttrein terug moest nemen om mijn belangrijke verplichtingen thuis te kunnen vervullen. Hij keek mij aan, glimlachte en zei: „Geen sprake van, je blijft hier tot morgenochtend. Wij hebben veel belangrijke dingen te bespreken. Ik zal je in alle discretie de stad laten zien. Niemand zal je zien, en ik zal het niemand vertellen. Vandaag gaan wij eens van het leven genieten.”

Ik wist dat hij het begrip van het leven genieten totaal anders zag dan ik, maar ik wist ook dat zaken doen met zijn firma van het allergrootste belang was voor het bestaan van onze firma. Daarom bad ik nog harder en pleitte om hulp. Tenslotte nodigde hij mij uit naar een aardig, klein restaurantje dat alleen aan ingewijden bekend was. De geest zei mij dat er niets verkeerd was in wat hem te gaan dineren, ik stemde daarom toe, en wij begonnen aan een van die uitgebreide, dure Franse maaltijden. Hij bestelde

voor mij omdat hij vloeiend Frans sprak, en hij bestelde twee flessen wijn ondanks mijn protesten dat hij geen wijn voor mij moest bestellen.

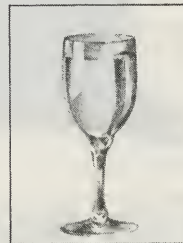
De conversatie was goed; zijn fles was al leeg; de mijne was nog niet aangeraakt. Tenslotte drong dit tot hem door, hij nam de fles vulde mijn en het zijne, nam zijn glas, keek mij aan en zei: „Mijn beste vriend, je weet hoe ik van je gezelschap geniet en de normen die je aanhoudt hoogacht, maar nu zul je toch dit ene glas op mijn gezondheid drinken. Als je het niet doet zal ik nooit meer zaken met je doen.”

Ik voelde mij verstijven van schrik. De gedachte siltste door mij heen: „Broeder Busche, nu moet u een besluit nemen.” Allerlei rationalisaties gingen door mij heen. Maar voordat ik iets kon zeggen werd ik overmand door een macht die mij met grote vreugde en licht vervulde. Tot mijn verbazing, legde ik mijn rechterarm om hem heen. De geest liet mij iets zeggen waaraan ik zelf nooit had kunnen denken, iets dat de situatie volkomen veranderde. Ik hoorde mijzelf zeggen: „Mijnheer zo en zo, u weet dat ik u beter ken dan dat. Ik weet dat u nooit een logisch zakelijk besluit zou nemen dat op zulke onlogische voorwaarden is gebaseerd.” Even drukte ik hem tegen mij aan, en keek hem glimlachend aan met een diep gevoel van liefde en vriendschap. Hij was zo verbaasd dat hij een ogenblik niets kon zeggen. Toen drukte hij mij tegen zich aan en begon te spreken. Het waren woorden van verontschuldiging. Hij had tranen in zijn ogen en zei: „U moet het mij vergeven. Als u dit glas wijn gedronken had, had ik u vanavond voor gek gezet. Ik wilde u vernietigen, maar nu zal ik voor altijd uw vriend zijn. Maak u zich verder maar geen zorgen, na deze maaltijd zal ik u naar het station brengen zodat u uw trein kunt halen. U zult ook van mij alle

orders krijgen die u wilt hebben en die u kunt verwerken.”

En zo gebeurde het. Toen ik in mijn slaapcoupé in de nachttrein naar huis was, hilde ik van vreugde en geluk en loofde de Heer voor zijn hulp op het juiste ogenblik en op de juiste manier. Ik weet dat God leeft. Ik heb het geweten sinds mijn bekering meer dan 21 jaar geleden. Maar het verbaast mij voortdurend hoeveel meer de Heer ons kan helpen als wij aan de eis voldoen altijd een gebed om gerechtigheid in ons hart te hebben.

Laten wij niet tevreden zijn met een leven te leiden zonder Christus te kennen. De troost van zijn geest stelt ons in staat een ander pad te volgen, in de richting die wij wilden volgen voordat wij naar deze aarde kwamen, een weg die ons iedere dag meer licht, kennis, vaardigheid, en vreugde brengt. Dit pad te vinden en het te volgen is de enige, ware schat in dit leven. □

Een bezoek aan Antonio

Door Colin Douglas

Mijn collega-zending en ik konden niet zo goed met elkaar opschieten. Ik weet nog niet wat de reden van onze problemen was, maar nadat wij nog maar een paar weken met elkaar gewerkt hadden in de straten van een kleine stad in Brazilië, begonnen wrevel, trots en onbetekende meningsverschillen onze verhouding te vertroebelen. Onze gebeden samen werden hoe langer hoe oppervlakkiger, en onze wrevel uitte zich hoe langer hoe vaker in scherpe woorden. Bijna ongemerkt begon de geest zich van ons terug te trekken.

Op zekere middag, na een van de vele vruchteloze dagen van langs de deuren gaan en leden te bezoeken, een middag die voor ons even vruchteloos beloofde te worden, besloten wij dat wij de nog resterende tijd zouden wijden aan een bezoek aan Antonio. Antonio was zelf geen lid maar zijn vrouw was enkele jaren geleden gedoopt, hoewel zij nooit echt actief geworden was. Hij had achtting voor de zendingen en had enkele keren genoeg geloof getoond om ze te vragen hem te zalven als hij ziek was. Mijn tegenwoordige collega en ik hadden hem al twee keer gezalfd en ik wist dat vroegere zendingen dat ook gedaan hadden. Dit alles gebeurde voordat wij hoorden dat Antonio stervende was aan buikkanker en slechts enkele maanden, misschien nog weken, te leven had. Toen zijn vrouw die dag de deur opendeed zag zij er afgetoed en bezorgd uit. Zij leidde ons mee naar haar keuken, waarvandaan een open deur toegang verschaftte tot Antonio's kamer. Door de deuropening zagen wij hoe Antonio kronkelend van de pijn op zijn smal bed lag, onbewust van het feit dat wij daar waren.

Plotseling wisten wij niet meer wat te doen of te zeggen. Antonio's vrouw keek zwijgend naar ons. Wij keken elkaar

aan, naar Antonio en naar de vloer. Wij hadden geen idee wat te doen, en wat nog erger was, zonder dat er een woord tussen ons was gewisseld, wisten wij ook dat wij niet in een geestelijke toestand waren iets te doen. Tenslotte vroeg een van ons of er misschien een kamer was waar wij een ogenblik alleen konden zijn. Antonio's vrouw bracht ons naar een slaapkamer en wij sloten de deur achter ons.

Wij knielden neer en baden om beurt. Eerst vroegen wij de Heer ons zijn wil te laten weten met betrekking tot Antonio. In de stilte die volgde op onze eerste gebeden werden wij ons wel erg sterk bewust van het feit dat wij geen antwoord waardig waren. Toen begonnen wij, eerst onhandig en voorzichtig, maar tenslotte smekend, onze zonden aan de Heer en elkaar te belijden. Wij erkenden dat wij toegestaan hadden dat ijdelheid en trots ons van de macht om ons priesterschap te gebruiken, beroofd hadden. Wij smeekten dat Antonio geen verlossing van zijn lijden ontzegd zou worden omdat wij niet waardig waren. Wij smeekten de Heer om vergeving van zonden en om geloof en macht om Antonio te zegenen, of dat Hij Antonio zou zegenen zonder ons.

Wij moeten wel een half uur gebeden hebben, om de beurt, voordat er vrede in ons hart kwam. Wij kwamen overeen dat wij toen naar buiten moesten gaan, onze handen op Antonio leggen en ons laten leiden door de Geest. Toen wij uit de kamer kwamen, vroeg zijn vrouw ons: „Hebt u gebeden?” Wij zeiden ja, en zij zei: „Hij is in slaap gevallen.” Wij gingen weg, verootmoedigd en geluisterd. In ons hart was voorgoed en heel diep de harde les gegrift dat het dwaas is toe te laten dat persoonlijke meningsverschillen ons van de bron van de macht om te zegenen afsnijden. □

De schoenen van een winnaar

Door broeder Robert L. Backman
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Of je nu gelooft dat je het kunt, of gelooft dat je het niet kunt, je hebt altijd gelijk.”

„Een man is letterlijk wat hij denkt. Zijn karakter is de optelsom van zijn gedachten,” schreef James Allen in zijn klassiek werk „As a Man Thinketh” (Zoals een man denkt). Toen ik als zendingspresident werkzaam was zag ik hele sterke bewijzen van de waarheid van die uitspraak in het leven van onze zendelingen.

Na zijn aankomst in het zendingsveld, besprak ik met een nieuwe zending zijn verantwoordelijkheden en de discipline die van hem verwacht werd. Terwijl ik uitlegde wat van hem verlangd werd, onderbrak hij mij: „Een ogenblik, president Backman. Er is iets dat u moet weten, ik ben erg dom.”

Vastbesloten hem aan te tonen welke grote mogelijkheden tot dienstbetoon hij had als zoon van God, en om in hem het besef van zijn unieke taak op aarde te wekken, wees ik hem toe aan een seniorcollega die hem werkelijk heel hard liet werken, er bij hem op aandringend dat hij zou leren, groeien, dienen, ondanks zijn ingebeelde zwakheid. Bovendien oefende ik nogal wat druk op hem zodat de districtsleider mij in een verslag schreef dat de nieuwe zending van plan was mij in het gezicht te slaan de volgende keer dat ik een rondreis door het zendingsgebied maakte.

Enkele weken daarna maakten mijn vrouw en ik voor onze ontheffing de laatste rondreis door het zendingsgebied. Ik nam de gelegenheid om een persoonlijk onderhoud te hebben met iede-

re zending om hen mijn liefde en vertrouwen te doen blijken. De beurt was aan de nieuwe zending. Ik sloot de deur van de kamer achter hem, nam mijn bril af en zei: „Als het je gelukkiger zal maken, ga dan je gang, en geef mij die klap maar.” Een ogenblik dacht ik dat hij ging doen waarmee hij bedreigd had. Maar in plaats daarvan viel hij in mijn armen en begon te snikken. Ik had toen een van die kostbare ogenblikken, gedurende welke ik hem zijn goddelijke mogelijkheden en zijn vermogen om lief te hebben en zijn medemens te dienen, duidelijk maakte. Aan het eind van ons gesprek vertelde ik hem dat als hij mij gelukkig wilde maken, hij over twee jaar naar mijn kantoor in Salt Lake City zou komen om mij te vertellen dat hij zijn zending voltooid had.

Wij waren bijna twee jaar thuis van onze zending toen ik op een morgen van mijn bureau opkeek en een breedlachend gezicht zag dat door de deur keek. Het was mijn zending. Zonder mij eerst te groeten, riep hij: „President, ik heb mijn zending voltooid!”

Ik was zo trots op hem!

Een andere zending was zo verlegen, dat hij niet naar mij kon kijken zonder te blozen. Ik ontdekte dat hij opgegrceid was op een varkensfokkerij en dat hij zich veel meer op zijn gemak voelde tussen de varkens dan onder de mensen. Het was erg moeilijk voor hem om met wie dan ook te praten en toch had hij een brandend verlangen om een goede zending te zijn. Later, toen wij de districtsconferentie bijwoonden in het district waar hij werkzaam was, stond hij op om

zijn getuigenis te geven: „President, ik heb ontdekt dat een zendeling worden net zo iets is als rugby te spelen.” Hij vertelde hoe hij de boerderij verlaten had om naar de middelbare school te gaan. Toen hij zich daar liet inschrijven, had hij gezien dat het rugbyteam aan het oefenen was en hij besloot dat hij mee zou spelen. Hij had echter geen rugbyschoenen, noch het geld om ze te kopen. Toen herinnerde hij zich een neef die op school een goede rugbyspeler was geweest. Hij zocht hem op en vroeg of hij zijn schoenen mocht lenen. Zijn neef gaf hem de schoenen, maar waarschuwde: „Zorg ervoor dat je ze niet tot schande strekt.”

Onze zendeling kwam in het team. In de eerste wedstrijd van het seizoen had hij een grote, sterke, gemene tegenstander tegenover zich. Hij keek eens naar die verschrikkelijke tegenstander, slikte, en zei tot zichzelf: „Die krijg ik nooit omver! Maar mijn neef kon het wel, en ik draag zijn schoenen.” Ik ging er dus op af en kreeg hem omver en bleef hem verslaan, gedurende de hele wedstrijd.” Wat voor een zendeling denkt u dat hij geworden is?

Hoe belangrijk is het dat wij het leven met de juiste instelling benaderen, en positief tegenover het leven en onze taak erin staan? Ik had de gewoonte herhaaldelijk tegen mijn zendingen te zeggen: „Of je nu gelooft dat je het kunt, of gelooft dat je het niet kunt, je hebt altijd gelijk.” Ik vertelde ze over een advertentie in een weekblad waarin een hommel stond afgebeeld. De tekst onder de afbeelding luidde: „De hommel kan niet vliegen. Volgens alle regels van de aerodynamica is zijn lichaam te zwaar voor zijn vleugels, maar de hommel weet dat niet, en daarom vliegt hij.”

Marcus Aurelius, een Romeinse keizer sprak eens de volgende waarheid: „Ons leven is wat onze gedachten het maken.”

Tijdens een jeugdconferentie, waarop nogal veel de nadruk gelegd was op onze mogelijkheden als kinderen van God, stond een meisje op om haar getuigenis te geven. Zij zei: „Ik weet dat wij slechts kunnen zijn, wat wij denken te kunnen zijn. Ik ga na deze conferentie naar huis, kijk in de spiegel en zeg tegen mijzelf: „Susan, je bent een schoonheid.””

Gewapend met de kennis van het evangelie van Jezus Christus en de wetenschap dat wij kinderen van God zijn, zouden heiligen der laatste dagen de meest positief denkende mensen in de wereld moeten zijn. Wij weten dat onze liefhebbende Vader in de hemel ons hier heeft geplaatst om te slagen, niet om te mislukken. Dat behoort ons te helpen in geloof te wandelen. Wij behoren optimistisch te zijn en vrouwen te hebben dat wij gezegend zijn om deel uit te maken van het goddelijk plan, een plan van eeuwige zaligheid. Als wij een positievere instelling willen hebben, enthousiaster en optimistischer willen zijn, dan ligt de oplossing binnenin ons.

„Een man is letterlijk wat hij denkt.” Mijn geliefde jonge broeders en zusters, bij uw groei naar volwassenheid raad ik u aan positieve gedachten te koesteren over uw unieke persoonlijkheid, uw prachtige toekomst, de heerlijke waarheden van het evangelie van Jezus Christus en uw verhouding tot uw Verlosser. Deze gedachten zullen u tot daden aanzetten, u hier een rijk productief leven bezorgen en het eeuwige leven en de verhoging in het hiernamaals.

De apostel Paulus, die ook wenste dat de vroegere heiligen positieve gedachten hadden, zei het zo goed in zijn brief aan de Filippenzen: „Voorts, broeders, al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminlijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat.” (Filippenzen 4 : 8.) □

